

อรุณ

หมอ
หญิง
ยอด
การค้า
ชื่อน
วาสนา
รัก

匠品荣华

3

เตียงคู่ใจเมื่ 豆古一梦 เซียน
อิหหมิง แปล 十七悠 วาด

๑๕๗

亘古一梦 เกินกู่ฮือเม้ง
เซี่ยน

Huang Liyuan
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หมอหญิงยอดการค้าชอนวาสนารัก 3
医品荣华

อ.ร.ม.

ไนเคโรบริษัททอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอูณู

«医品荣华»

Volume 03

All rights reserved.

Original story and characters created and copyright © Author 亘古一梦 Gen Gu Yi Meng
Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司
(Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8903-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริยดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโอฬารสกุล
บรรณาธิการ หันงัดดา กังวาลนิริพงษ์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน
ศิลปกรรมปก กุณศิรา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงมล บุญจันทร์
พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ ผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน และที่อยู่ใม่มือทุกท่านในเวลา
คือ หมอหญิงยอดการค้าช่อนวสวนรัก เล่มที่สาม ซึ่งเป็นเล่มสุดท้าย
ของเรื่องนี้กันแล้วนะคะ

เมื่อตกอยู่ในกระดานหมากของมือมืดแล้วก็เป็นเรื่องยากที่จะ
ออกมาได้ หมอหญิงตัวเล็ก ๆ อย่างกู่ห่วยกลายเป็นหมากสำคัญใน
กระดานแห่งอำนาจสู่บัลลังก์อันสูงส่ง ระหว่างความกตัญญู ความรัก
และจรรยาบรรณในวิชาชีพ กู่ห่วยจะเลือกอะไร บทสรุปของเรื่องราว
ทั้งหมดจะเป็นไปดังเช่นที่ทุกท่านคิดหรือไม่ เชิญติดตามได้ในเล่มค่ะ

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุน
สำนักพิมพ์มาโดยตลอด ทางสำนักพิมพ์สัญญาว่าจะมุ่งมั่นพัฒนา
ที่สนุกสนานและมีเนื้อหาเข้มข้นมาอบให้แก่ทุกคนแน่นอนค่ะ แล้ว
พบกันใหม่เร็ว ๆ นี้ค่ะ

๑๕๗

“เอาละ ๆ ก็ได้ จะพาไปด้วยก็ได้” เพื่อจะได้นำตัวกู่หุ่ยกลับจวน โดยเร็ว บ่าวรับใช้ผู้นั้นกัดฟันแน่น จำใจรับคำออกไป

กู่หุ่ยยิ้มน้อย ๆ ลอบส่งสายตาดอกเป็นนัยให้องครักษ์เจียกับองครักษ์อี จากนั้นก็นั่งอยู่บนรถม้าอย่างสบายใจ มุ่งหน้าตรงไปยังเมืองหลวง

องครักษ์ปึงกับองครักษ์ติงไม่ได้ตามมาด้วย เหมือนพวกเขาจะกลับไปรายงานความคืบหน้ากับคุณชายสามแล้ว ถึงตอนนั้นคุณชายสามจะต้องสั่งให้คนออกตามหาทางอย่างแน่นอน ในเมื่อนางไปที่จวนตระกูลกู่แล้ว ก็ไม่น่าจะมีอะไรให้ต้องเป็นห่วง

ครั้นลู่หลิงเฟิงได้ฟังรายงานจากองครักษ์ทั้งสองคนแล้ว ก็ไม่รอช้าพาองครักษ์ติดตัวมุ่งหน้าไปดักคอยอยู่หน้าตรอกทางเข้าจวนตระกูลกู่ทันที

เขาคิดไม่ถึงเลยว่ากู่หุ่ยจะเป็นลูกหลานตระกูลกู่ในเมืองหลวงตระกูลกู่ไม่ใช่คนแปลกหน้าอะไร เป็นตระกูลของหมอลหวงในราชสำนัก ราชวงศ์หรือขุนนางชั้นสูงใครบ้างที่ยามเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วไม่เรียก

หมอหลวงเหล่านั้มารักษา

เมื่อหลายปีก่อน คุณชายสามตระกูลกั้มีทักษะวิชาแพทยสูงส่ง เพียงแต่น่าเสียดายที่เขาเป็นบุตรเกิดจากอนุภรรยา หน้ช้ยังแต่งงานกับสาวใช้กลายเป็นเรื่องอื้อฉาว โจษจันไปทั่วเมืองหลวง ต่อมาเพราะเขารักษาผิดพลาดทำให้บุตรชายขององค์หญิงใหญ่เสียชีวิตจึงต้องโทษจำคุก ได้ยินว่าเขาเสียชีวิตในคุกไปนานแล้ว คิดไม่ถึงว่าความจริงเขาจะลอบหลบหนีออกมาและยังมีชีวิตอยู่ถึงทุกวันนี้!

ลู่หึงเฟิงเองก็คิดไม่ถึงว่าตนจะคลุกคลีกับบุตรของนักโทษ โดยไม่รู้ตัวเช่นนี้!

ทว่าเขาไม่คิดเสียใจเลยแม้แต่น้อย ลองย้อนนึกถึงการกระทำของคุณชายสามตระกูลกั้ในตอนนั้น เขากลับมีความรู้สึกเลื่อมใส!

เมื่อพวกกั้หุ่ยเดินทางมาถึงจวนตระกูลกั้ก็พบว่าบริเวณหน้าตรอกทางเข้าจวนมีบุรุษร่างกำยำแข็งแรงจำนวนหนึ่งเดินวนเวียนไปมา องครักษ์เจี๋ยแหวกม่านรถม้าให้นางดูอย่างเงียบเชียบ นางจึงเห็นชายร่างสูงใหญ่ผ่านรอยแยกของม่านรถม้าผืนนั้น แม้จะมีหมวกบดบังทำให้เห็นใบหน้าของชายผู้นั้นไม่ชัด แต่ใจกั้หุ่ยกลับรู้สึกสงบลงอย่างน่าประหลาด

เมื่อเข้ามาถึงหน้าจวนตระกูลกั้ ก็เห็นว่าหญิงชราคนหนึ่งเดินออกมาจากประตูอง แนะนำตัวว่าเป็นแม่คนที่ปรนนิบัติข้างกาย นายหญิงผู้เฒ่ากั้ จากนั้นก็นำทางกั้หุ่ยมายังเรือนหลัง จัดให้นางไปพักในเรือนเล็กที่แยกตัวออกไปติดกับสวนดอกไม้ท้ายจวน

องครักษ์เจี๋ยเป็นบุรุษ จึงต้องพักอยู่เรือนหน้า

กั้หุ่ยพาสาวใช้มาเพียงสองคนเข้าไปในเรือน มองพวกนาง

จัดการสัมภาระ พอสบช่องว่างก็ถามแม่หนุ่มผู้หนึ่งว่า “ได้ยินว่าบิดาของข้าอาศัยที่เรือนชิงเฟิง รบกวณแม่หนุ่มพาข้าไปพบบิดาลักครู่หนึ่งจะได้หรือไม่”

แม่หนุ่มผู้หนึ่งเอ่ยพลางยิ้มแต่ในใจไม่ยิ้มด้วย “คุณหนู นี่ก็ตึกมากแล้ว นายท่านสามเองก็พักผ่อนแล้ว คอยพรุ่งนี้เถิดเจ้าค่ะ”

กู่หฺรู่ยไม่ได้ดี้อริ้น รู้ดีว่าที่นี่ต้องมีลับลมคมในบางอย่างแน่ จึงเพียงยิ้มแล้วปล่อยผ่านไป

กระทั่งเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้ว กู่หฺรู่ยก็รู้สึกหิวขึ้นมาเล็กน้อย ตั้งใจว่าจะออกไปหาอะไรมากินเติมท้องสักหน่อย กลับพบว่าแม่หนุ่มผู้หนึ่งหมุนตัวกลับก็เดินจากไป “นายหญิงผู้เฒ่ายังคอยให้ข้ากลับไปรายงานความคืบหน้า เช่นนั้นข้าขอตัวลา”

กู่หฺรู่ยรีบเรียกแม่หนุ่มคนนั้นเอาไว้ “มือข้าต้องไปกินที่ไหนหรือ”

แม่หนุ่มผู้หนึ่งเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย มองกู่หฺรู่ยราวกับขอทานคนหนึ่ง ก็มีปาน “คุณหนูกำลังล้อเล่นหรือ ตกตึกแล้วใครที่ไหนยังจะกินมือเย็นอยู่อีก”

กู่หฺรู่ยผงะไปเล็กน้อย ทุกคนไม่กินมือเย็นกันหรือ นางไม่เห็นเคยได้ยินมาก่อน

“แล้วไม่คิดจะมีอาหารว่างยามตึกสักจานไว้กินรองท้องเลยหรือ”

กู่หฺรู่ยจ้องมองแม่หนุ่มเขม็ง น้ำเสียงนั้นเจือความเอาแต่ใจอยู่เล็กน้อย

แม่หนุ่มผู้หนึ่งวางท่าเย็นชา “เช่นนั้นคุณหนูคอยประเดี๋ยว บ่าวจะไปดูให้ว่าที่ครัวยังมีอาหารว่างเหลือบ้างหรือไม่”

กู่หฺรู่ยฟังวาจาแล้ว เห็นได้ชัดว่าแม่หนุ่มผู้หนึ่งไม่ยอมให้พวกนางได้กินของว่างดังหวังแน่ คนพวกนี้รับนางกลับมาเพราะอยากจะให้พวกนางอดตายอย่างนั้นหรือ

นางไม่เชื่อคำพูดของยายแก่ใจดำคนนี้ ยามนี้นางมีคุณชายสาม คอยหนุนหลังอยู่ นางยังต้องกลัวอะไรอีก

อีกอย่างคนพวกนี้พอมาถึงก็คิดจะใช้อำนาจข่มให้พวกนางยอม สยบเชื่อฟัง ตอนนี้นางไม่เหลือทางให้ถอยหลังกลับแล้ว

“เชื่อว่าข้าจะรบจนให้แม่นมไปเองที่ไหนเล่า ให้พวกข้าไปพร้อมกับท่านก็ได้” ไม่น่าว่าแม่นมผู้นี้อาจแอบย่องออกไปก็ได้ ถึงเวลานั้นแล้วพวกนางจะไปเอ่ยปากขอของกินจากใครได้อีก

แม่นมผู้นั้นคิดไม่ถึงว่ากู่หู่จะกระด้างกระเดื่องถึงเพียงนี้ จึงเหยียดยิ้มออกมาอย่างดูแคลน “คุณหนูมีค่าตั้งทองคำพันชั่ง จะเดินเล่นไปมาตามอารมณ์ได้อย่างไร ให้บ่าวไปเองดีกว่าเจ้าคะ”

สิ้นเสียง หญิงชราก็ออกไปด้วยความรวดเร็วราวกับสันเท้าติดน้ำมัน ทนายจะปลื้มตัวหนีไปจากที่นี่โดยไวที่สุด

กู่หู่ขี้คว่ำแขนของนางเอาไว้ทันที ก่อนจะคล้องแขนของแม่นมผู้นั้นไว้ ยิ้มตาหยีพลางเอ่ย “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ข้าใช้ชีวิตอยู่นอกจวน แต่ละวันก็สาละวันทำงานหนัก เรื่องแค่นี้ไม่ลำบากข้าหรอก”

จากนั้นก็หันไปกำชับสาวใช้ “เจ้าอยู่เฝ้าที่เรือนนี้คนหนึ่ง ของที่ข้านำติดตัวมามีมูลค่าไม่ใช่น้อย ระวังอย่าให้พวกมียอดตีที่ไหนลอบเอาไปเสี้ยวเถา เจ้าไปยกสำหรับอาหารกับข้า”

สาวใช้สองคนขนรับทราบ คนหนึ่งอยู่เฝ้าที่เรือน อีกคนติดตามกู่หู่ขี้ไป ประคบแม่นมไว้ตรงกลาง คล้องแขนนางเอาไว้คนละข้าง จากนั้นก็เดินพื้นประตูเรือนออกไปราวกับคุ้นเคยกันมานาน

ชัดเจนว่าแม่นมผู้นั้นไม่ยอกนำทางพวกนางไปยังห้องครัว เดินไปได้เพียงครู่หนึ่งก็เริ่มหาข้ออ้างแล้ว “นายหญิงผู้เฒ่ากำลังคอยรายงานจากบ่าว มิสู้คุณหนูเดินไปห้องครัวเองก่อนจะดีกว่า?”

“แม่นมกำลังลื้อข้าเล่นหรือไร ข้าเพิ่งจะเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก จะรู้ได้อย่างไรว่าห้องครัวที่นั่นอยู่ตรงไหน” กู้หุ่ยซำเลื่องมองแม่นมผู้นั้น สีหน้าเรียบเฉยเย็นชา น้ำเสียงนั้นยังเจือด้วยความเย็นยะเยือก “มิสู้แม่นมนำทางข้าไปที่ห้องครัวยกอาหารว่างมาก่อน จากนั้นค่อยไปพบนายหญิงผู้เฒ่าพร้อมกันดีหรือไม่”

แม่นมผู้นั้นคิดไม่ถึงว่ากู้หุ่ยจะกระด้างกระเดื่อง ใช้ไม้อ่อนก็แล้วไม่แข็งก็แล้วยังไม่เป็นผล อ่านอุบายของตนทะลุปรุโปร่งทุกด้าน มิวายยามนี้ยังคิดจะไปพบนายหญิงผู้เฒ่าด้วยกันอีก นายหญิงผู้เฒ่าหรือจะยอมพบเด็กกาลกิณีที่เกิดจากอนุภรรยาคนนี้

จะให้ห้องของนายหญิงผู้เฒ่ามาแปดเป็นอันอับมงคลพรรคนี้ไม่ได้เด็ดขาด!

ทว่ากู้หุ่ยกับสาวใช้ของนางผู้นั้นเอาแต่เกาะตบไว้ทั้งซ้ายขวา อยากจะหนีก็หนีไม่ได้ ทำให้แม่นมผู้นั้นได้แต่กัดฟันกรอดด้วยความเจ็บแค้นในใจ ทว่าใบหน้ากลับต้องแสสร้งสำรวมเอาไว้ “นายหญิงผู้เฒ่า ท่านอายุมากแล้ว เข้านอนเร็วเจ้าคะ คุณหนูอย่าไปรบกวนท่านเลย เช่นนั้นพวกเราไปที่ห้องครัวก่อนแล้วกัน”

กู้หุ่ยไม่แสดงความเห็น ถึงอย่างไรเป้าหมายของนางก็มีเพียงแค่ออกมาหาอาหารกลับไปกินเท่านั้น ส่วนเรื่องของท่านยาที่ไม่เคยมีอยู่ในความทรงจำ นางเองก็คร้านจะไปพบหน้าเช่นกัน

เมื่อมาถึงประตูครัว แม่นมผู้นั้นก็เอ่ยเสียงดังขึ้นมาทันที “ดึกตื่นเพียงนี้ เกรงว่าในห้องครัวเองก็ไม่น่าจะมีอะไรเหลือให้กินรองท้องแล้ว พวกแม่บ้านคนครัวที่คุมเตาอยู่ดูอยู่ในนี้ทั้งวัน คุณหนูคงไม่ยากרבรบกวนให้พวกนางต้องจำใจตื่นขึ้นมาทำอาหารให้คุณหนูกินอีกรอบกระมัง”

กู่หุ่ยกะพริบตาพริบ ๆ คิดจะใช้อุบายประชดให้นางละอายใจ
อย่างนั้นหรือ ไม่มีประโยชน์หรอก

“เรื่องนี้เมื่อไรต้องกังวลด้วยหรือ อย่างมากก็แค่ตรวจวัล
ให้พวกนางสักหน่อย ข้าคิดว่าพวกนางก็น่าจะเต็มใจให้เจ้านายได้กิน
ของอร่อย ๆ กระจมั่ง” อย่าคิดว่านางจะฟังไม่ออกว่ายายแก่คนนี่คิดจะ
ทำอะไรอยู่ ส่งเสียงอะอะดังก้องเพียงนี้ หมายถึงจะเป็นเสียงเตือน
บอกพวกบ่าวหญิงชราในห้องครัวรับรู้และเตรียมความพร้อมไว้ก่อน
นะสิ

หี! นางไม่เชื่อหรือกว่าเจ้าถึงเหล็กพวกนี้จะไม่หวั่นไหวเพราะเงิน
จริง ๆ

เข้าไปในห้องครัวแล้วก็เห็นว่าด้านในมีบ่าวหญิงชราประจำหน้าเตา
เพียงคนเดียว ไม่เห็นเงาของใครอื่น

กู่หุ่ยยืนอยู่ตรงนั้นไม่ส่งเสียง เพียงแต่ฟังแม่นมข้างกาย
นายหญิงผู้เฒ่ากู่เอ๋ยถามหญิงรับใช้หน้าเตาว่า “ยายหลิว ห้องครัว
ยังพอมีอาหารเหลืออยู่บ้างหรือไม่”

ยายหลิวผู้นั้นใช้สายตาพิจารณา กู่หุ่ย ก่อนจะหัวเราะหึ ๆ
ออกมา “แม่นมเงิน เวลาเช่นนี้ยังมีอาหารที่ไหน คุณหนูในจวนนี้
พันบ้ายก็ไม่กินอาหารกันแล้วมิใช่หรือ มาถามหาอาหารอะไรในเวลา
เช่นนี้กันเล่า”

หญิงรับใช้หน้าเตาเอ๋ยพลงชำเลื่องตามองกู่หุ่ย

จงใจช่วยกันซัด ๆ เลยนี่นา

กู่หุ่ยไม่ได้โกรธเคือง เพียงยิ้มตาทิ่มมองแม่นมผู้นั้น “ข้าไม่ใช่
คุณหนูในจวนนี้ ข้ามาจากนอกจวน กินมื้อเย็นจนชินแล้ว วันใด
ไม่ได้กินจะหิวจนตาลาย ข้าไม่ทราบกฎระเบียบของจวนนี้”

เสี้ยวเถาไต่ยีนกู่หฺรู่ยพุดจบแล้วก็ล้วงถุงเงินใบหนาออกมาจากเอว หนีบไว้ที่นิ้ว เอ่ย “เฮ้อ เงินถุงนี้ ดูเหมือนว่าคืนนี้จะไม่ได้ใช้แล้ว กระมัง คุณหนูเจ้าคะ พวกเราออกไปทำอะไรกินที่อื่นดีกว่าเจ้าคะ”

กู่หฺรู่ยเหลือบตามองเสี้ยวเถาอย่างชื่นชม สาวใช้คนนี้ นับวันยิ่งฉลาดหลักแหลม น่าประทับใจยิ่ง!

“ก็ต้องเป็นเช่นนั้นแล้ว เงินจำนวนเท่านี้ กินมื้อใหญ่สักมื้อ ยังมีทอนอีกไม่น้อย” กู่หฺรู่ยเอ่ยเนิบ ๆ พลังสืบเท้ามุ่งหน้าออกไป

ตาของยายหลิวจืดจางถุงเงินนั้นน้อยอย่างเป็นประกาย ต่อหน้าแม่่มข้างกายของนายหญิงผู้เฒ่ากู่ นางไม่กล้าแสดงความกระหายออกมา ได้แต่แสรังทำที่หัวเราะประจบสอพลอแม่่มข้างกายของนายหญิงผู้เฒ่ากู่เท่านั้น “แม่่มเงิน ห้องครัวนี้มีแต่ชี้อเจ้าสกปรก ท่านรีบไปจากที่นี่เถิด อย่าให้เสื้อผ้าของท่านต้องเปื้อนฝุ่นสกปรกเลย”

วันนี้แม่่มเงินสวมเสื้อผ้าตัวใหม่เอี่ยมทั้งชุด ไต่ยีนเช่นนั้น นางก็ทนยืนที่นั่นต่อไปไม่ไหว หมุนตัวกลับทันที “เช่นนั้นข้าจะกลับไปแล้ว”

ยายหลิวรีบส่งแม่่มเงินกลับไปทันที “แม่่มเงิน หากมีเวลา ก็แวะเวียนมาดื่มน้ำชาที่นี้บ้างนะเจ้าคะ”

แม่่มเงินแค้นเสียงเย็นเยียบ ไม่ตอบรับคำ น้ำชาของห้องครัว คู่ควรให้นางแวะเวียนมาดื่มน้ำชาเช่นนั้นหรือ

เมื่อเห็นว่าแม่่มเงินเดินออกไปไกลแล้ว ยายหลิวผู้นั้นก็รีบสืบเท้าวิ่งจ้ำจ้วงไล่ตามกู่หฺรู่ยไปทันที

กู่หฺรู่ยเดินอย่างอ้อยอิ่ง เดินพลางพิจารณาทัศนียภาพโดยรอบของจวนตระกูลกู่ ไต่ยีนเสียงฝีเท้าและลมหายใจกระหืดกระหอบดังมาจากด้านหลังแล้ว นางกับเสี้ยวเถาอดหันมาสบตากันแล้วก็อดยิ้ม

ไม่ได้

“คุณหนูเจ้าคะ ชัก่อนเจ้าคะ...” นั่นเป็นเสียงหอบหายใจของยายหลิว

กู่หฺรู่ยชะงักฝีเท้า หันหลังกลับมาอย่างสโตไสหยาตเย้ม “ท่านตามเข้ามามีเรื่องอันใดหรือ”

ยายหลิววิ่งมาหยุดตรงหน้าของกู่หฺรู่ย เห็นยอบจนหายใจแทบไม่ทัน “คุณหนูเจ้าคะ ท่านอย่าเพิ่งรีบร้อนเดินไปไหน ที่บ่าวยังมีอาหารอยู่เจ้าคะ”

“เอ๋? ยังมีอาหารอยู่หรือ” กู่หฺรู่ยแสรังทำที่ประหลาดใจ “เมื่อครู่แม่มนข้างกายของนายหญิงผู้เฒ่าถาม เหตุใดเจ้าถึงตอบว่าไม่มีเล่า หน้าซ้ายังบอกว่าคุณหนูในจวนนี้ไม่มีกินอาหารหลังมือเที่ยงแล้วอีก นี่เจ้าคงไม่ได้ตั้งใจให้ซ้าละเมิดกฎระเบียบของจวนแห่งนี้ใช่หรือไม่”

“บ่าวจะกล้าทำเช่นนั้นได้อย่างไรเจ้าคะ คุณหนูลือบ่าวเล่นแล้วนั้น... นั้นมิใช่เพราะอยู่ต่อหน้าแม่มนเงินหรือเจ้าคะ” แม่มนคนนั้นยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน

กู่หฺรู่ยถึงได้รู้ในตอนนี้ว่าแม่มนเงินที่มารับนางเมื่อครู่ผู้นั้นดูเหมือนจะไม่ได้มีอำนาจน่าเกรงขามอะไรเป็นพิเศษ ผ่านไปเพียงครู่เดียวก็ถูกบ่าวหญิงชราหน้าเตาผู้นี้เอามานินทาหลังเสี้ยวแล้ว

“แต่ในเมื่อท่านอุตส่าห์หวังดีต่อพวกข้าแล้ว พวกข้าก็...” กู่หฺรู่ยเอ่ยพลางเหลือบตามองเสี้ยวเถา

เด็กคนนั้นตอบรับอย่างฉลาดคล่องแคล่วทันที “เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็อย่าทำให้ท่านผู้นี้ต้องลำบากใจเลย พวกเรากลับไปกับนางเถิด”

ยายหลิวดีใจเกินคาด “เช่นนั้นคุณหนูโปรดรอสักครู่ ที่ครัว

พอมืออาหารแห้งอยู่ เปิดหม้อต้มน้ำสักหน่อยก็กินได้แล้วเจ้าคะ”

เห็นบ่าวหญิงชราสอพลอเอาใจนางถึงเพียงนี้ กู้หุ่ยก็คลี่ยิ้มอย่างพึงพอใจ

ก็อย่างว่า เงินหรือจะไม่สามารถพังทลายบรรดาแม่นมเหล่านี้ได้!

หลังเข้ามาในครัว รอไม่ถึงหนึ่งก้านธูป ยายหลิวผู้นั้นก็ยกสำรับอาหารมาให้พวกนางถึงสี่อย่างด้วยกัน เป็นเนื้อสองจานและผักอีกสองจาน ไม่เพียงเท่านั้นยังมีน้ำแกงร้อน ๆ อีก เพราะเป็นตอนกลางวัน เมื่อกู้หุ่ยเห็นว่าในหม้อดินยังมีโจ๊กชั้น ๆ อยู่ ก็สั่งให้บ่าวหญิงชราผู้นั้นไปอุ่นให้นาง ใส่กล่องสำหรับถือกลับไปพร้อมกับเสี้ยวเถา

เห็นบ่าวหญิงชรากำลังมองนางตาปริบ ๆ กู้หุ่ยก็สั่งเสี้ยวเถาควักเงินออกมาตกรางวัลให้อีกฝ่าย

ยายหลิวตื่นเต้นจนมือทั้งสองข้างสั่นระริก ปากเอาแต่กล่าวถ้อยคำสรรเสริญ “คุณหนูท่านผู้ประเสริฐจิตใจบริสุทธิ์ สงสารคนแก่เมตตาคนจน ครอบครัวยของบ่าวจะจืดจางบูชาสรรเสริญท่านเจ้าคะ”

กู้หุ่ยแอบพึมพำอยู่ในใจ *ข้ายังไม่ตายสักหน่อย จะมาจืดจางบูชาให้ทำไม*

แต่กู้หุ่ยก็ไม่ได้ถือสาเรื่องนี้ จึงถามยายหลิวต่อว่า “ท่านรู้หรือไม่ว่าบิดาของข้าอยู่ที่ใด พาข้าไปเยี่ยมเขาได้หรือไม่”

ยายหลิวได้ยืหน้าจางนั้นก็คล้ายจะหวาดผวา “คุณหนูเจ้าคะไว้พรุ่งนี้ค่อยไปดีกว่าเจ้าคะ ดึกขนาดนี้แล้ว ในจวนก็ไซ้ที่จะไปไหนมาไหนตามใจชอบได้นะเจ้าคะ”

กู้หุ่ยได้ฟังเช่นนั้นก็คับข้องใจขึ้นมาทันที ต่อให้จะเดินไปไหนมาไหนตามใจชอบไม่ได้ แต่นางแค่ต้องการไปพบหน้าบิดาจะต้องกลัว

สิ่งใดด้วย คนพวกนี้ต่างเอาแต่ขัดขวางไม่ยอมให้นางได้พบบิดา คิดจะซ่อนตัวบิดาของนางเอาไว้ใช้อย่างนั้นหรือ

เรื่องนี้เมื่อไรลับลมคมในซ่อนอยู่กันแน่ นางอยากจะกระชากความจริงออกมาจากหลังฉกนั้นเหลือเกิน

ยายหลิวประเมินสถานการณ์แล้วก็ลำบากใจอย่างยิ่ง คิดจะหาทางหลบหนี จึงขยับตัวประชิดเข้าไปใกล้ภู่หรั่งพลางเอ่ยเสียงกระซิบ “ได้ยินว่านายท่านผู้เฒ่าไม่อนุญาตให้มีใครมาเฝ้าถามเรื่องนี้ตามใจ บ่าวเองก็ได้ยินมาจากแม่นมที่ส่งสำหรับอาหารไปให้นายท่านสาม บังเอิญหลุดปากพูดออกมา ทันทินี่นายท่านสามกลับมาถึงจวนก็ถูกส่งไปอยู่ที่เรือนชิงเฟิง กักบริเวณไว้ไม่ให้ไปไหนเลยเจ้าคะ”

พูดเช่นนั้น หมายความว่าบิดาของนางถูกลงโทษกักบริเวณอย่างนั้นหรือ

ถึงอย่างไรนายท่านผู้เฒ่าภู่หรั่งก็เป็นบิดาของภู่จ้งซุนนะ นี่พวกเขาคิดจะทำอะไรกันแน่ บุตรชายในสายเลือดของตนเองแท้ ๆ ต้องลงโทษกักบริเวณกันด้วยหรือ

สภาพบิดาของนางตอนนี้ยังมีผลประโยชน์อะไรเหลืออยู่อีก เหตุใดพวกเขาต้องทำกันขนาดนี้ด้วย

ภู่หรั่งเห็นยายหลิวขลาดกลัวหวาดผวถึงเพียงนี้ ก็รู้ว่าเรื่องนี้ต่อให้นางจะจ่ายเงินอีกเท่าไร เป้าประสงค์ของนางก็ยากที่จะสำเร็จได้ จึงได้แต่จำใจปล่อยผ่าน ค่อย ๆ คิดหาหนทางทีหลัง

หลังกลับเข้ามาในห้องนอน ภู่หรั่งและสาวใช้อีกสองคนก็ลงมือกินอาหารทันที หลังกินเสร็จก็ล้างหน้าล้างปาก เตรียมจะพักผ่อนเข้านอนกลางดึก ภู่หรั่งพลันได้ยินเสียงเคาะหน้าต่างเบา ๆ สามครั้ง

นี่เป็นสัญญาณลับเฉพาะที่นางได้นัดแนะสว่างหน้ากับองครักษ์เจี๋ยและองครักษ์อี๋ สงสัยว่าพวกเขาคงจะลอบมาหานาง

กู่หฺรู่ยพลิกตัวก็ลุกขึ้น สวมเสื้อตัวนอก แล้วเดินไปที่ริมหน้าต่างเอ๋ยเบา ๆ “ราชาสวรรค์ปกครองพญาเสือ!”

นี่คือรหัสลับที่นางได้นัดแนะกับองครักษ์เจี๋ยและองครักษ์อี๋ไว้ก่อนเข้าจวน

ทันใดนั้นด้านนอกก็มีเสียงทุ้มต่ำเสียงหนึ่งตอบกลับว่า “สฎูปสมบัติสยบพรายามาร!”

ดึกดื่นเที่ยงคืน ได้ยินรหัสลับนี้แล้ว กู่หฺรู่ยก็อดนึกขำไม่ได้ เพราะต้องการนัดพบอย่างปลอดภัยรอบคอบ ไม่ว่าเรื่องน้อยใหญ่เพียงใดล้วนแต่ต้องระมัดระวังให้ดีเป็นพิเศษ

นางเปิดหน้าต่างออกก็มีคนพลิกกายผ่านหน้าต่างเข้ามาจากด้านนอก เป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ สวมชุดพรางตัวสีดำ รัตติกาลที่มีตสนิทศินนี้ มีอาจมองเห็นใบหน้าของเขาได้ชัดเจน ทว่ากู่หฺรู่ยมองเพียงครั้งเดียวก็รู้ทันทีว่าเขาคือใคร

“คุณชายสาม? เหตุใดจึงเป็นท่าน” ที่แรกนางยังคิดว่าเป็นองครักษ์เจี๋ยกับองครักษ์อี๋อยู่เลย

“เข้ามาดูว่าเจ้ายังปลอดภัยดี” คุณชายสามเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า จ้องเขม็งมองใบหน้าของกู่หฺรู่ย “พวกเขาไม่ได้ทำให้เจ้าลำบากใช่หรือไม่ องครักษ์เข้ามาปกป้องเจ้าที่เรือนหลังไม่ได้ ข้ากลัวว่าเจ้าจะลำบาก!”

กู่หฺรู่ยยิ้มกลางสายหน้าตอบ “พวกเขากับข้าคนละชั้นกัน ข้ารับมือได้สบาย”

คุณชายสามกลับสายหน้า “พวกเขาจับเจ้ากลับจวนมาโดยกะทันหันเช่นนี้ ไม่รู้ว่ามีอุปบายใดซ่อนเร้น อย่าเพิ่งวางใจก่อนดีกว่า

ไว้พรุ่งนี้ข้าจะหาสาวใช้ที่มีฝีมือสองคนมาให้ เจ้าจะได้มีลูกมือคอยช่วยเหลือ ไม่ต้องถูกผู้ใดลอบเอาเปรียบ!”

นับแต่เริ่มต้น กู้หุ่ยในตอนแรกไม่มีความรู้สึกใดต่อคุณชายสามแม่แต่น้อย ต่อมาความรู้สึกโหยหาต้องการที่พึ่งพิงในตัวเขาลับค่อยๆ ก่อตัวขึ้นทีละน้อย กระทั่งตอนนี้นางได้มองเขาเหมือนคนของตนเองไปแล้ว

ไม่ว่าสถานการณ์ใด คุณชายสามผู้นี้ก็จะให้ความสำคัญกับนางเป็นอันดับหนึ่งเสมอ กล่าวว่าคุณจะถูกผู้อื่นเอาเปรียบต้องทุกข์ตรมลำบาก ไม่ว่าอย่างไรคุณชายสามก็ต้องการปกป้องความปลอดภัยของนางก่อนสิ่งอื่นใดเสมอเท่านั้น

คนเช่นนี้ ต่อให้จุดตะเกียงไฟสว่างโรกียากจะพบเจอ นางยังมีอะไรที่ซ่อนเคืองไม่พอใจในตัวเขอีก

“ดี ทำตามที่ท่านว่า เพียงแต่ข้าเป็นห่วงท่านพ่อ จนถึงตอนนี้พวกเขาก็ยังไม่ยอมให้ข้าได้พบหน้าท่านพ่อ บ่าวหญิงชราในครัวเล่าว่าตอนที่ท่านพ่อเข้ามาถึงที่นี่ก็ถูกพวกเขาจำกัดบริเวณทันที ข้าคิดอย่างไรก็คิดไม่ตก ไม่รู้ว่าที่แห่งนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่” ทางกู้หุ่ยในตอนนี้อสามารถวางใจได้แล้ว แต่ทางกู้จิ่งซูต่างหากคือเรื่องที่นางกำลังเป็นกังวล เพราะเขาไม่มีใครให้พึ่งพาได้เลย

“เรื่องนี้ไม่ยาก ประเดี๋ยวข้าค่อยสั่งให้องครักษ์ลอบไปสังเกตสถานการณ์ให้” คุณชายสามเอ่ยกับกู้หุ่ยอย่างจริงจัง ในสายตาของเขาคล้ายว่าไม่มีเรื่องใดยากลำบาก

กู้หุ่ยชื่นชมอุปนิสัยเช่นนี้ยิ่งนัก เป็นคนในกองทัพ ต้องมีพลังกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเช่นนี้สิ!

บุรุษเช่นนี้ถึงจะเข้าตานางอย่างจัง

“คุณชายสาม ท่านเข้าออกค่ายทหารตามอำเภอใจเช่นนี้ ผู้บังคับบัญชาของท่านจะไม่ตำหนิหรือ” เมื่อเรื่องราวทั้งหมดเริ่มเข้าที่เข้าทางแล้ว นางก็นึกถึงประเด็นนี้ขึ้นมาได้

“แค้น ๆ” ก็ไม่รู้ว่าตนพูดอะไรผิดไปตรงไหน คุณชายสาม คล้ายจะตื่นตระหนกขึ้นมา ล้ำลักน้ำลายทันที ทำให้กู่หุ่ยรู้สึกสะอึ้ง กวาดตามองไปรอบด้านอย่างลนลาน กลัวว่าใครจะบังเอิญได้ยินเสียงนี้

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่ นี่ไม่ใช่ช่วงสงคราม ผู้บังคับบัญชาของข้า ไม่ได้เข้มงวดเพียงนั้นแล้ว” วาจาของคุณชายสามทำให้กู่หุ่ยรู้สึกตงใจใจ ชีวิตในกองทัพเรื่อยเปื่อยสบาย ๆ เพียงนี้เชียวหรือ

“ยาที่เจ้านำมาให้เมื่อครั้งก่อนมีประโยชน์มาก พลทหารของเราต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าต้องการมากกว่านี้อีก” คุณชายสามรีบเบี่ยงประเด็นทันที

กู่หุ่ยให้ความสนใจดังคาด ถ้ามองถึงผลลัพธ์ของยาสองตำรับนั้นอย่างละเอียดขึ้นมา

คุณชายสามลอบถอนหายใจอย่างโล่งอกออกมา ตรูณีผู้นี้ฉลาดหลักแหลมเกินไป หากไม่ใช่เพราะตนพลันนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ คงหาทางตลบตะแลงเอาตัวรอดไม่ได้แล้วแน่

ณัฐณีตัวร้าย

กู่หุ่ยยังไม่ได้พบหน้าบิดา คืบนี้จึงมีอาจทำใจช่มตาหลับได้ เข้าตรู
วันถัดมาตอนลุกขึ้นจากเตียง ขอบตาล่างก็คล้ำดำเป็นปื้น

ตอนที่เสี่ยวเถาเข้ามาปรนนิบัติก็สะดุ้งตกใจยกใหญ่ “คุณหนู
เมื่อคืนทานไม่ได้นอนหรือเจ้าคะ”

เสี่ยวเถาเอ่ยพลางเตรียมน้ำล้างหน้าให้กู่หุ่ยอย่างคล่องแคล่ว
หลังปรนนิบัติล้างผมล้างหน้าให้กู่หุ่ยเสร็จ ก็รีบแบ่งตลับหนึ่งออกมา
จากโต๊ะเครื่องประทีปโฉมที่เรียบง่าย “ผัดแป้งกลบลักหน้อยเถิดเจ้าคะ”

กู่หุ่ยพยักหน้า “เบาๆ ก็พอ อากาศร้อนอบอ้าว หากเหงื่อออก
เกรงจะเยิ้มเป็นคราบบนใบหน้า คงอัปลักษณ์น่าดู”

เมื่อก่อนนางแต่งกายเป็นชาย ไม่ต้องผัดแป้งแต่มีสีชาด แต่
หลังจากที่ถูกเปิดโปงว่าเป็นสตรีแล้ว อย่างมากก็เพียงประทีปหน้าหอมแห้ง
ที่ตนผสมขึ้นเองเท่านั้น แป้งหอมเหล่านี้นางลองดมกลิ่นดูก็รู้ว่าไม่ใช่
ของดีมีคุณภาพอะไร หากไม่ใช่กรณีพิเศษ นางไม่มีทางใช้เด็ดขาด

สาวใช้อีกคนทำผมให้กู่หุ่ยเกล้าขึ้นเป็นมวยอย่างเรียบง่าย
ประดับมวยผมด้วยปิ่นไข่มุกเล่มหนึ่ง สวมชุดกระโปรงสีเขียวอ่อน

หลังแต่งตัวเสร็จ กู้หฺรู่ยก็พาเสี่ยวเถาออกจากเรือน

ไม่ได้พบบิดา กู้หฺรู่ยก็ต้องไปตามมโถ่จากนายท่านผู้เฒ่ากู่กับ นายหญิงผู้เฒ่ากู่ดูว่าพวกเขาเอาตัวบิดาของนางไปซ่อนไว้ที่ไหน

เพราะไม่คุ้นชินกับจวนแห่งนี้ และกู้หฺรู่ยเองก็เกียจคร้านจะออก ตามหาด้วยตนเอง จึงลากสาวใช้แรงงานคนหนึ่งที่ยังเอิญเจอระหว่างทาง เอ่ยสั่งเสียงเย็น “พาข้าไปที่เรือนของนายหญิงผู้เฒ่า!”

สาวใช้ผู้นั้นตัวลั่นเทา ไม่กล้าเดินนำทางไป “คุณหนู บ่าวเป็น เพียงสาวใช้แรงงาน มีหน้าที่เพียงปัดกวาดเช็ดถูเรือนให้เรียบร้อยเท่านั้น ไม่มีสิทธิ์ไปที่เรือนของนายหญิงผู้เฒ่าเจ้าค่ะ”

กู้หฺรู่ยไม่พูดพรั่นทำเพลง ส่งสายตาให้เสี่ยวเถาทันที เห็นสาวใช้ หัวไวควักถุงเงินออกมาจากเอวอย่างหลกแหลม ก่อนจะล้วงเงิน ก้อนหนึ่งออกมา ยัดใส่มือของสาวใช้แรงงานผู้นั้นทันที

และไม่มีการเอ่ยคำใดทั้งสิ้น!

ดวงตาของสาวใช้แรงงานผู้นั้นพลันเบิกกว้างทันใด เงินมากมาย ขนาดนี้ เทียบเท่ากับเงินที่นางต้องใช้เวลาทำงานกว่าครึ่งปีเลยทีเดียว

“ได้เจ้าค่ะ บ่าวจะพาคุณหนูไปที่นั่น” เงินอยู่ในมือ สาวใช้ แรงงานกำหมัดแน่น โยนไม้กวาดในมือทิ้งไป จากนั้นก็นำทางกู้หฺรู่ยไป อย่างกระตือรือร้นทันที

ถึงหน้าประตูใหญ่แล้ว สาวใช้แรงงานผู้นั้นก็ชะงักฝีเท้า ไม่กล้า เดินเข้าไปข้างในมากกว่านี้แล้ว “คุณหนูเจ้าค่ะ ที่นี่คือเรือนของ นายหญิงผู้เฒ่าเจ้าค่ะ”

กู้หฺรู่ยพยักหน้าน้อยๆ ก้าวเท้าข้ามธรณีประตูเข้าไปด้านใน

แม่นมเงินยกอ่างทองแดงเล็กมานั่งประตูดินออกจากห้องมา พอดี ครั้นเห็นกู้หฺรู่ย สีหน้าก็มีดครีบลงทันที “คุณหนูมาได้ยังไง”

น้ำเสียงนั้นฟังแล้วชวนให้รู้สึกหงุดหงิดในใจ

กู่หุ่ยกลับไม่โกรธ หัวเราะพลางถามย้อน “เรือนของท่านย่าเข้ามาไม่ได้หรือ”

แม่มนเงินสะอึก คำถามเช่นนี้จะให้นางตอบกลับอย่างไรเล่า ลึก ๆ ในใจนายหึงผู้เฒ่ากู่ไม่อยากพบหน้านางเด็กกาลกิณีชั้นต่ำคนนี้ เพียงแต่ว่าจากนี้นางกลับไม่กล้าพูดออกไปอย่างโจ่งแจ้ง แม้นางจะเรียกได้ว่าเป็นคนข้างกายนายหึงผู้เฒ่ากู่ แต่ไม่ว่าอย่างไรนางก็เป็นเพียงบ่าวรับใช้คนหนึ่งเท่านั้น

ส่วนคุณหนูของบ้านสามเป็นเจ้านาย!

หากก้าวร้าววางมาดเทียบชั้นเจ้านาย กล่าวตำหนิคุณหนูจากบ้านสามออกไป บ่าวรับใช้อย่างนางจะกล้าเอาหน้าไปไว้ที่ไหนได้อีก

นายหึงผู้เฒ่ากู่คงไม่มีทางกล่าวโทษหลานสาวในตระกูลของตน เพื่อปกป้องบ่าวรับใช้อย่างนาง

ต่อให้นายหึงผู้เฒ่ากู่จะออกหน้าปกป้องบ่าวรับใช้อย่างนาง แต่นายท่านผู้เฒ่ากู่ไม่มีทางทำเช่นนั้นแน่นอน

แม่มนเงินเองก็หัวไวเจ้าเล่ห์ไม่น้อย บั้นหน้ายิ้มในทันที เอ่ยด้วยน้ำเสียงประจบ “เหตุใดคุณหนูถึงเอ่ยเช่นนั้นเจ้าคะ บ่าวไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น”

เห็นกู่หุ่ยไม่ตอบโต้ หึงซราก็เอ่ยขึ้นอีก “นายหึงผู้เฒ่าเพิ่งตื่นนอน เกรงว่าตอนนี้ยังไม่พร้อมพบหน้าผู้ใด”

แต่ถึงอย่างไรเจตนายังคงเป็นเช่นเดิม นั่นคือขัดขวางไม่ให้กู่หุ่ยเข้าไปข้างใน

เพื่อให้ได้คำตอบว่าตอนนี้บิดาของตนอยู่ที่ไหน อย่างไรก็ตามแต่ในเรือนของนายหึงผู้เฒ่ากู่เลย ต่อให้เป็นถ้ำเสือหรือบึงมังกร กู่หุ่ย

ก็ต้องบุกเข้าไปให้ได้

ใบหน้าของกู่หู่ยยังคงประดับด้วยรอยยิ้ม เชิดหน้า สืบเท้าเดินเข้าไปข้างในอย่างไม่รีรอ นางก้าวเท้าขึ้นบันไดพลางเอ่ย “เมื่อคืนท่านย่าคงหลับพักผ่อนไม่เต็มที่ ถึงได้ไม่อยากพบหน้าผู้ใด พอตีเลยข้าเข้าไปคุยเล่นเป็นเพื่อนให้ท่านย่าอารมณ์ดี ท่านย่าจะได้ไม่เบื่อหน่ายอูดอู้”

หึ! ตลกสิ้นดี! ตรูฉนี้ในจวนคร่ำครียัดถือชนบประเพณีเคร่งครัดกระทั่งท่านย่ายังเข้าพบไม่ได้ หากเรื่องนี้แพร่งพรายออกไป ตรูจะถูกลูกจะไม่ขายหน้าแยะหรือ!

แม่นมเงินเห็นกู่หู่ยรื้อจะบุกเข้าไปให้ได้ ก็กระวนกระวายใจขึ้นมาทันที เสียหายที่ในมือของนางยามนี้ยังถืออ่างทองแดงใบใหญ่อยู่จะโยนทิ้งแล้วเข้าไปขัดขวางกู่หู่ยก่อนก็ไม่ได้ หากทำเช่นนั้นสถานการณ์จะต้องเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมแน่

ด้วยเหตุนี้แม่นมเงินจึงกระซางเสียงเอ่ย “เซี่ยนเฉ่า คุณหนูบ้านสามมาแล้ว เจ้ารีบไปรายงานให้นายหญิงผู้เฒ่ารับทราบ”

สาวใช้นามเซี่ยนเฉ่าที่กำลังยืนเฝ้าประตูสืบเท้าเข้ามาขวางกู่หู่ยทันที “คุณหนู ซ้าก่อน ท่านโปรดคอยสักครู่จนกว่านายหญิงผู้เฒ่าจะเรียกเข้าไป”

สาวใช้อีกคนที่สวมเสื้อกั้วยาวสี่เยียวกุ้นชายเสื้อเล็กมานประตูขึ้น จากนั้นก็หายลับเข้าไปในห้อง

แม่นมเงินเห็นหน้าเสร็จก็ตามเข้าไปข้างในด้วย

เวลาผ่านไปราวกินอาหารหนึ่งมื้อแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดจากในห้อง

กู่หู่ยร้อนใจแล้ว เริ่มเอ่ยวาจาตำหนิ “เรื่องก็เล็กแค่นี้ สาวใช้ที่

เข้าไปรายงานผู้นั้นพูดจาไม่รู้เรื่องหรืออย่างไร เลี้ยงเสียข้าวสุกเปล่า ๆ สมควรเอาไปโยยให้ตายจริง ๆ”

ใบหน้าของเขียนเฉ่าที่กำลังขวางกู่หุ่ยมีตครึมลงทันตาเห็น ทว่าไม่กล้าปริปากโต้แย้ง

กู่หุ่ยจงใจเอ่ยเสียงดังขึ้นม่ออีก “แม่นมเงินเองก็โง่งงลึนดี! สาวใช้พูดจาไม่รู้ความแล้วนางจำเป็นต้องไร้อิ่นไร้อากตามด้วยอย่างนั้น หรือ หรือเพราะนายหญิงผู้เฒ่าชราภาพมากแล้ว ถึงได้ฟังอะไรไม่ได้ยินเลยเช่นนี้”

เขียนเฉ่าแทบหยุดหายใจเสียให้ได้ เจ้าเด็กบ่าระท่าคนนี่ เป็นเพียงคุณหนูจากบ้านสามที่เพิ่งย้ายเข้าจวนมาหมาด ๆ กลับกล้าหาญวางโตได้เพียงนี้ วาจาเพียงหนึ่งประโยค ไม่เพียงแต่ตำหนิสาวใช้ ยังลากแม่นมเงินมาตราบหน้าอีก แม้กระทั่งนายหญิงผู้เฒ่ากู่เองก็พลอยติดร่างแหโดนถอนหงอกด้วยเช่นกัน

สลบเป็นใครสักคนก็ตามในจวนแห่งนี้ มีหรือจะกล้าเอ่ยวาจาเช่นนี้ออกมา

นี่นางกินดีหมีหัวใจเสียเข้าไปหรืออย่างไร

ทว่ากู่หุ่ยไม่ได้กินดีหมีหัวใจเสียอะไรทั้งสิ้น แต่นางไม่ได้เห็นพวกคนตระกูลกู่ในสายตามาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วต่างหาก เพราะอะไรนะหรือ นางกับบิดาใช้ชีวิตระทระเหินอยู่ด้านนอกมาตั้งนานเท่าไรแล้ว ไม่เคยเห็นคนตระกูลกู่จะมาดูดำดูดีนางเลยสักคน แล้วอยู่ดี ๆ ก็จับบิดาของนางกลับมาทักท้วงบริเวณไว้อย่างไรเหตุผล ถึงตอนนี้ นางยังไม่ได้พบแม้แต่เงาของบิดาด้วยซ้ำ นางไม่อาละวาดทำลายข้าวของพลิกจวนตระกูลกู่ให้พังไม่เหลือซาก ก็นับว่าเมตตาต่อพวกเขามากแล้ว

ที่นายหญิงผู้เฒ่าก๊อยังกล้าทำที่ไม่รู้เรื่องกับนาง คงเห็นว่านาง เป็นเพียงตรุณีไม่รู้ประสีประสา

นายหญิงผู้เฒ่าก๊อกำลังละเลียดรังนกตุ๋นอยู่ในห้องส่วนตัว ได้ยิน เสียงตำหนิดำทอนนี้แล้วก็แทบจะกระอักเลือดออกมาเสียให้ได้ นาง วางถ้วยกระเบื้องกระแทกกับโต๊ะน้ำชาไม้ดำ แค้นเสียงออกมาอย่าง โกรธเคือง “เกิดจากคนเลวทราม ก็เป็นได้แค่คนเลวทราม ไร้มารยาท ลึนดี!”

แม่นมเงินเดินเข้ามาทันที ชี้นิ้วสั่งสาวใช้เล็กให้รับนำผ้ามา เช็ดมือให้นายหญิงผู้เฒ่าก๊อ ส่วนตนก็ทาวาจารีนหุมาปอบประโลม เจ้านายให้ใจเย็น “นายหญิงผู้เฒ่าเจ้าคะ เด็กคนนั้นก็แค่คนถ้อยไร้ค่า ท่านอย่าไปถือโทษโกรธนางเลยเจ้าคะ”

นายหญิงผู้เฒ่าก๊อเดือดดาลจนหน้าอกระเพื่อมขึ้นลงตามแรง หอบหายใจ แต่ต้องข่มโทสะไว้อย่างจำใจ “อยากรู้กันว่านายท่านผู้เฒ่า คิดอะไรอยู่ ถึงได้รับดาวกาลกิณีกลับเข้าจวนมาเช่นนี้ ข้ากลับคิดว่า ปล່อยให้สองพ่อลูกกระหกระเหินอยู่ข้างนอกไปตามยถากรรมก็ได้อยู่แล้ว ทั้งที่ยังตัดสัมพันธ์กับทางองค์หญิงใหญ่ไม่ขาดดี แต่เหตุใดถึงต้อง แอบไปรับพวกเขากลับเข้าจวนมาเช่นนี้ด้วยก็ไม่รู้”

วาจานี้แม่นมเงินไม่กล้าตอบสงเดช แต่หากไม่ตอบเลยนั้นจะยิ่ง เลวร้ายกว่าเดิม ได้แต่เอ่ยเสริมไปอย่างคลุมเครือเท่านั้น “คิดดูแล้ว บางทีนายท่านผู้เฒ่าอาจมีเหตุสุดวิสัยก็เป็นได้เจ้าคะ”

นายหญิงผู้เฒ่าก๊อเองก็คิดว่าสิ่งที่แม่นมเงินพูดฟังดูเข้าท่า จึงมิได้ เอ่ยปากแย้ง

ทว่าก๊อหุ่ยที่รออยู่ด้านนอกตอนนี้ไม่อยากจะรอให้เสียเวลาเปล่า อีกแล้ว นางชำเลืองมองเขี่ยนเฉาที่ยืนขวางทางอยู่ด้านหน้า ก่อนจะ

ส่งสายตาให้เสี้ยวเถาจัดการ

เสี้ยวเถาสืบเท้าขึ้นมาก้าวหนึ่งยืนประจันหน้ากับเขียนเฉ่าเขียนเฉ่าสะอึกสะอื้นใจ ถามอย่างวิตกทันที “เจ้าคิดจะทำอะไร”

เสี้ยวเถาไม่ตอบ ยกมือขึ้นผลักเขียนเฉ่าออกทันที นางเป็นเด็กสาวจากครอบครัวยากจน บิดามารดามีบุตรมาก เลี้ยงดูพุ่มพักไม่ไหวถึงได้ขายบุตรมาเป็นทาส ใช้ความรุนแรงหยาบคายเป็นประจำ การปลุกคนที่ขวางทางออกจึงมิใช่เรื่องใหญ่อะไร

กู่ห่วยเดินผ่านหน้าเขียนเฉ่าไปด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง และเอ่ยด้วยเสียงเรียบออกมาประโยคหนึ่ง “เกาะกะขวางทาง”

ถึงอย่างไรในจวนตระกูลกู่แห่งนี้ก็ไร้คนเป็นมิตร นางไม่จำเป็นต้องไว้หน้าผู้ใดอยู่แล้ว

เขียนเฉ่าจะเข้ามาขวางอีกครั้ง แต่จังหวะนั้นกู่ห่วยเลิกมาน่ประตูขึ้นมาด้วยตัวเอง เดินเข้าไปในห้องแล้ว

นายหญิงผู้เฒ่ากู่เดือดดาลจวนจะสิ้นลม ถลึงตามองกู่ห่วยด้วยใบหน้าโกรธเกรี้ยว ทว่ากู่ห่วยกลับไม่สนใจแม้แต่น้อย หึ่งตัวนั่งลงตรงข้ามนายหญิงผู้เฒ่ากู่ทันที ปรายตามองสำหรับยามเช้าที่วางเรียงรายเต็มโต๊ะ นางยิ้มพลางหยิบตะเกียบขึ้นมา “ที่เรือนท่านย่ามีสำหรับอาหารชั้นดีเพียบพร้อมบริบูรณ์เสีย เมื่อคืนตั้งแต่เข้าจวนมายังไม่มีส่วนถึงห้องข้าเลยสักเม็ด เซ้านี้เห็นที่ต้องกินให้มากหน่อยแล้ว”

กู่ห่วยไม่สนว่านายหญิงผู้เฒ่ากู่จะเห็นด้วยหรือไม่ นางหยิบตะเกียบอย่างสบายใจ คีบเครื่องเคียงมากินพร้อมกับหมั่นไถ่ จากนั้นก็ตักโจ๊กขามหนึ่งให้ตัวเองอย่างคล่องแคล่ว เคี้ยวเสียงดัง ซดโจ๊กอีก ๆ กลืนลงท้อง

ไม่ว่าจะท้วงท่าอย่างกุลสตรีในตระกูลมั่งคั่ง หรือจะเป็นอาภัพ-

กิริยาสำรวมสุภาพอย่างตรูณีในห้องหออ่ะไรนั่น ไม่มีอยู่ในตัวนาง
แม้แต่น้อย

รับมือกับคนพาลจิตใจอำมหิต ก็มีแต่ต้องใช้วิธีหน้าด้านตอบโต้
กลับเท่านั้นถึงจะสมน้ำสมเนื้อ!

นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มองกุ่มุ่หุ่ยกินอย่างตะกรุมตะกรามก็โกรธกริ้ว
จนมือทั้งสองข้างสั่นสะท้าน แม่นมเงินรีบยื่นน้ำชาให้ทันใจ “นายหญิง
ผู้เฒ่าเจ้าคะ โปรดระงับโทสะเจ้าคะ”

กุ่มุ่หุ่ยกลืนหมั่นโถวลงคอ เงยหน้าขึ้นไปมองอย่างเรียบเฉย
ไม่สนใจ แสร้งทำเป็นนั่งงันไม่เข้าใจ “นายหญิงผู้เฒ่า ท่านเด็ดดาด
เรื่องใดตั้งแต่เช้าเพียงนี้เจ้าคะ ยิงโกรธกริ้วร่างกายยิ่งย่ำแย่ ท่าน
ไม่ทราบหรือ ไหนว่าตระกูลเราเป็นตระกูลหมอลวงมีไช่หรือกหรือ
เรื่องแค่นี้เหตุใดท่านถึงไม่ทราบเจ้าคะ”

ทันทีที่ลิ้นวาจาของกุ่มุ่หุ่ยก็ได้ยินเสียงหอบหายใจถึงกระชั้นของ
นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มุ่ดั่งขึ้นพืดพาด เหมือนหีบสุบลมซำรูด พืด...พาด...
พืด...พาด

กุ่มุ่หุ่ยเบิกบานใจยิ่งนัก นางเคี้ยวหมั่นโถวกร่วมๆ และจับผิด
รสชาติอาหารไปพลาง “หมั่นโถวนี้รสชาติเปรี้ยวไปหน่อย ไม่รู้จักเติม
ต่างลงไปบ้าง!”

“รีบ...รีบประคองข้าขึ้นเดี๋ยวนี้” นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มุ่เวียนศีรษะ
ลมแทบจับ จับมือแม่นมเงินไว้ พยายามยันตัวหมายจะลุกขึ้นมา

ทว่ากุ่มุ่หุ่ยกลับไม่ยอมปล่อยให้ นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มุ่ผู้ไปง่าย ๆ
ดวงตาคู่นั้นซ่อนมองพลางเอียงศีรษะเล็กน้อย เอ่ยถาม “ท่านย่า ท่าน
ยังไม่ได้กินอาหารเช้าเลยเจ้าคะ จะไม่กินก่อนสักนิดแล้วค่อยไปหรือ”

นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มุ่เวลานี้จะเอาอารมณ์จากที่ไหนมาละเสียอาหาร

เข้านี่อยู่อีก จ้องกู่ห่วยเขม็งด้วยความโกรธ กัดฟันกรอดเอ่ยอย่างเคียดแค้น “ให้เจ้ากิน! เชิญเจ้ากินตามสบาย”

กู่ห่วยแอบดีใจอยู่ลึก ๆ แต่ต้องแสร้งทำที่เป็นตกใจ “เช่นนั้นข้าก็ไม่เกรงใจท่านแล้ว เพียงแต่ท่านอย่าอย่าเพิ่งรีบไป ข้ายังมีเรื่องหนึ่งอยากถามท่าน”

นายหึงผู้เฒ่ากู่อยากไปแต่ก็ไปไม่ได้เสียที ในใจยามนี้ขุนเคื่องเต็มทีแล้ว น้ำเสียงที่เอ่ยก็เปลี่ยนไป “เจ้ามีเรื่องอะไรอีก”

“ก็มีอยู่หลายเรื่องเลยเจ้าคะ” กู่ห่วยวางตะเกียบลงอย่างแช่มช้อยื่นมือไปทางที่สาวใช้คนหนึ่งยืนอยู่ สาวใช้ผู้นั้นไม่รู้ว่านางต้องการอะไรได้แต่เหลือบตามองแม่หมเงิน

“ไปหยิบผ้ามาเช็ดมือให้ข้าสิ นางโง่!” กู่ห่วยหยิกหลังมือของสาวใช้ผู้นั้นทีหนึ่ง เผยสีหน้าบูดบึ้งชัดเจนออกมา “ท่านอย่า สาวใช้โง่งง พรรคนี้ท่านยังจะให้เข้ามารับใช้ในห้องของท่านอีกหรือ เหตุใดถึงไม่รีบขายออกไปให้พ้น ๆ เจ้าคะ”

นายหึงผู้เฒ่ากู่เกือบจะกระอักเลือดออกมาจริงๆ แล้ว สาวใช้ผู้นั้นไม่กล้าไม่ทำตามคำสั่ง ได้แต่จำใจหยิบผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำสะอาดแล้วยื่นให้กู่ห่วย

กู่ห่วยเช็ดมือเสร็จก็ลุกขึ้น ยกถ้วยน้ำชาที่วางอยู่ตรงหน้า นายหึงผู้เฒ่ามากลั้วปาก ก่อนจะเอ่ยเสียงเนิบ “ท่านอย่า เมื่อคืนข้ายังไม่ได้พบท่านพ่อ วันนี้ข้าอยากไปเยี่ยมท่านพ่อสักหน่อย ท่านอย่าสั่งให้แม่หมเงินนำทางข้าไปได้หรือไม่”

จนถึงตอนนี้แล้วคุณชายสามตระกูลก็ยังไม่ส่งข่าวคราวมาให้ กู่ห่วยแอบรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี เวลานี้จึงแสดงเจตนาอย่างตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม

นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินเช่นนั้น ไบหน้าพลันเขียวคล้ำลึกลงตากว้าง มองกู่หฺรู่ย “ปู่ของเจ้าเป็นคนสั่งให้ไปรับตัวบิดาของเจ้ากลับมา เจ้าควรจะไปถามปู่ของเจ้า มาถามข้าทำไม”

ครั้นกู่หฺรู่ยไต้ยินเช่นนี้ก็คิดทันที นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินอยากจะปิดปัญหาออกจากตัวอย่างนั้นหรือ!

นางไม่ยอมเด็ดขาด!

“ท่านปู่กับท่านย่าเป็นสามีภรรยาที่เหมือนคนเดียวกัน ท่านพ่อของข้าก็เป็นบุตรชายของพวกท่าน ข้ามาถามท่านย่าก็ไม่เท่ากับถามท่านปู่อย่างนั้นหรือ” กู่หฺรู่ยเอ่ยพลางสืบเท้าเดินไปข้างหน้า ไบหน้าแทบจะแทบสนิทกับนายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินหรือ “หรือว่า...แท้จริงแล้วท่านย่ามิได้มีอำนาจทัดเทียมท่านปู่ แม้กระทั่งบุตรชายของตนก็ยังไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน”

แม่มนมเดินตกใจจนหน้าถอดสี แผดเสียงคำรามทันใด “สามท้าว! หลานสาวที่ไหนจะกล้าเถิดดีมาพูดกับท่านย่าตนเองเช่นนั้นบ้าง”

กู่หฺรู่ยไม่คิดถอยแม้เพียงก้าวเดียว “แล้วบ่าวรับใช้ที่ไหนกล้าเถิดดีมาตะคอกเช่นนี้กับเจ้านายบ้าง หรือจะบอกว่าท่านย่าแก่มากจนหมดอำนาจควบคุมบ่าวรับใช้ไม่ให้เหิมเกริมไม่ได้แล้ว”

เสียงของกู่หฺรู่ยดังก้อง สะเทือนจนเพดานด้านบนบงส่งเสียงดังหึ่ง ๆ ทำให้นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินจะสิ้นลมให้ได้

นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินอยู่บนความร่ำรวยและเกียรติยศมาทั้งชีวิต แต่ละวันเต็มด้ากับความสุขและยศถาบรรดาศักดิ์ เรื่องเลวร้ายที่สุดก็อาจมีแค่คอยสร้างเรื่องปลุกปั่นอยู่ในเรือนหลัง ไทหนเลยจะเคยพบเคยเจอเด็กสาวหยาบกระด้างไร้มารยาทเช่นนี้มาก่อน

“ใครก็ได้ โไล่นางออกไปเดี๋ยวนี้!” นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินกระหืด-

กระหอบโกรธกริ้วจนแทบสุดลมหายใจเข้าไปไหว

กู่หุ่ยกลับไม่มีท่าทีว่าจะยอมถอยแม้แต่น้อย “ท่านย่า ท่านทำเช่นนี้ไม่ควรกระมังเจ้าคะ หลานสาวของท่านอุตส่าห์ตั้งใจมาคารวะ ยามเช้า แต่ท่านกลับสั่งให้คนมาไล่ออกไปเช่นนี้หรือ นี่คือการหมิ่นเยว ที่นายหญิงของจวนใหญ่พึงกระทำอย่างนั้นหรือเจ้าคะ

“เมื่อคืนแม่หม่มเงินกล่าวว่ที่จวนแห่งนี้มีกฏระเบียบมากมาย บรรดาคุณหนูของจวนตระกูลกู่ไม่กินอาหารหลังมือเที่ยง เดว่ที่ท่านย่าทำเช่นนี้คงเป็นกฏอีกข้อหนึ่งของจวนตระกูลกู่สินะเจ้าคะ”

กู่หุ่ยเอ่ยพลางยิ้ม วางมาตรการกับไม่เห็นนายหญิงผู้เฒ่ากู่อยู่ในสายตาแม้แต่น้อย ทำทางเช่นนี้กระตุ้นโทสะของนายหญิงผู้เฒ่ากู่ได้เป็นอย่างดี

นาย่นตาวาวโรจน์คู่่นั้นของนายหญิงผู้เฒ่ากู่จ้องเขม็งมองกู่หุ่ย วาจาที่เอ่ยลอดผ่านไรฟันเต็มไปด้วยความเคียดแค้นอำมหิต “เกิดจาก บ่าวชั้นต่ำ ก็เป็นได้แค่ของชั้นต่ำวันยังค่ำ!”

“อย่างนั้นหรือเจ้าคะ ท่านย่าเป็นผู้สูงศักดิ์ หากแต่แม่กระหัง หลานสาวของตนเองยังไม่ยอมรับ แม้กระหังคำว่ ‘บ่าวชั้นต่ำ’ ก็ยัง ออกจากปากของท่านย่าได้ ข้าอยากจะรู้ว่าความสูงศักดิ์ที่ว่านั้นอยู่ที่ใดกันแน่!” กู่หุ่ยไม่ได้โกรธกริ้วโมโห อารมณ์เสียเพราะคนพรรคนี้ ไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

คนพรรคนี้ โอ้อวดแต่ความสูงศักดิ์มีเกียรติ แต่เนื้อแท้ัน สกปรกโสภมที่สุด

คนที่สูงศักดิ์ที่แท้จริง ล้วนแต่เป็นผู้มีจิตใจตึงามทั้งสิ้น หาใช่ อย่างนายหญิงผู้เฒ่ากู่ผู้นี้ ตอนนั้นไม่เพียงปลักไสพวงนางสองแม่ลูก ออกจากตระกูลเท่านั้น ยังทำร้ายจนมารดาของนางต้องจบชีวิตอย่าง

อนาถที่นอกจวน ถึงตอนนี้แล้วยังก็อดกันไม่ยอมให้นางได้พบบิดาอีก
 ยามนี้นางขอเพียงได้พบหน้าบิดาลักครั้งเท่านั้น นางไม่ยอมให้
 เกิดเรื่องโหดร้ายขึ้นกับเขาอีกเป็นอันขาด!

ตระกูลก็จะลงมือทำอะไรกับบิดาของนาง คิดหรือว่านางจะยอม
 ให้เกิดขึ้นง่าย ๆ

นายหญิงผู้เฒ่ากู่สะอึก พุดอะไรไม่ออกเพราะคำพูดของกู่หุ่ย
 ถึงกู่หุ่ยจะหยาบกระด้างไร้มารยาแต่กำเนิด แต่นายหญิงผู้เฒ่ากู่
 ก็มีอจระชากหน้าของเด็กล่อคนนี้ออกมาตำหนิต่อหน้าบรรดา
 บ่าวรับใช้ได้ หากเป็นเช่นนั้น เกรงว่าจะมีคนกล่าวหาว่านางเป็นผู้เอา
 ไร้เมตตาคู่คนรุ่นหลัง!

นายหญิงผู้เฒ่ากู่ในยามนี้ไร้เรี่ยวแรง สถานการณ์นี้ราวกับ
 บัณฑิตประจันหน้ากับพลทหารจริง ๆ!

“ข้าไม่รู้ว่บิดาของเจ้าอยู่ที่ใด! ท่านปู่ของเจ้าเองก็ไม่ได้บอกข้า”
 นายหญิงผู้เฒ่ากู่พยายามทำให้กลับมาสงบลงครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงจะ
 เอ่ยวาจานี้ออกมาได้เต็มประโยคสมบูรณ์

“ดูเหมือนว่าท่านจะไม่รู้เรื่องของท่านปู่จริง ๆ ที่ว่าสามภรรยา
 ก็เหมือนคนเดียวกัน แต่ทำทางท่านย่านี้ดูเหมือนจะไม่ได้ความอะไร
 เลย” ไม่บรรลุปเป้าหมาย ทว่ากู่หุ่ยก็ยังคงกัदनายหญิงผู้เฒ่าไม่ยอม
 ปล่อย่างง่าย ๆ ทั้งน้ำเสียงและความหมายล้วนหมยเกียรติและฉีกหน้า
 เต็ม ๆ

นายหญิงผู้เฒ่ากู่ขมตาลง ภายในใจคล้ายกับมีปีศาจชั่วร้าย
 ตนหนึ่งกำลังแผดเสียงด่าทออย่างบ้าคลั่ง นางอยากจะฉีกปากเน่า ๆ
 ของกู่หุ่ย แต่ต้องข่มโทสะนั้นเอาไว้ในใจ

ยามนี้เอง พลันได้ยินเสียงหวานไพเราะดังขึ้นจากลานบ้าน

หน้าเรือน “ท่านย่า...” ฟังรีนหุคล้ายกับเสียงตาน้ำในโตรกธาร นั่นเป็นเสียงของดรุณีงามพิลาศผุดผาดผู้หนึ่ง

กู่หุ่ยคิดในใจ นี่คงจะเป็นคุณหนูจากบ้านใหญ่บ้านรองมาคารวะยามเช้ากระมัง นางเดินไปเนิบๆ ไม่รีบร้อน ถือโอกาสนี้ทำความรู้จักพี่สาวน้องสาวเหล่านี้ไว้บ้างก็ไม่เสียหาย

นายหญิงผู้เฒ่ากู่เมื่อได้ยินเสียงนี้แล้วรีบนั่งลง วางมาดสงบนิ่ง ม่านประตูถูกเลิกขึ้น ดรุณีอายุราวสิบหกสิบเจ็ดสองคนเดินเข้ามาด้านใน ทาริกาคนแรกที่เดินนำมาเอวบางร่างอรชร ดวงหน้ารีดั่งไข่มุก คิ้วคางงามหมดจด สวมชุดสีชมพูคู่กับกระโปรงผ้าแพรสีขาวยาว งามเพริศพิริ้งมีเสน่ห์

ตามด้วยดรุณีอีกคนด้านหลังรูปร่างปานกลาง ดวงตาดั่งผลชิงปรางแก้มสูงปลั่งดูผลท้อ ผิวพรรณนวลขาวดูจืดชืด สวมอาภรณ์สีเหลืองอ่อนคู่กับกระโปรงสีเขียวมรกต คิ้วคางผ่องใส งามเด่นเป็นเอกลักษณะ

ดรุณีสองคนนี้ไม่เพียงแต่รูปร่างงามเท่านั้น ยังขัดแย้งแต่มีลีลาตามด้วย ภาพรวมงามทรูและสดใสแพรวพราวยิ่งนัก

ครั้นนายหญิงผู้เฒ่ากู่เห็นหลานสาวทั้งสองแล้ว สีหน้าก็สงบลงเอ่ยถามออกไป “มานเออร์กับจิงเออร์มาหรือ”

“ท่านย่า หลานสาวน้อมคารวะท่านย่าเจ้าค่ะ” หลานสาวทั้งสองงามดั่งช่อบุปผา เยื้องกรายขึ้นไป แล้วยอบกายทำความเคารพ ซ้ายคนขวาคนยืนอยู่ตรงหน้าสนทนากับนายหญิงผู้เฒ่ากู่

สนทนากันครู่หนึ่ง หญิงสาวทั้งสองคล้ายเพิ่งสังเกตเห็นว่าในห้องนี้ยังมีหญิงสาวอีกคนนั่งอยู่ ก็เหลียวตามองนายหญิงผู้เฒ่ากู่ด้วยความสงสัย “ท่านย่าเจ้าค่ะ แม่นางผู้นี้คือใครกัน ญาติหรือเจ้าค่ะ”

ไม่รู้ว่เรื่องทีกั้อหุ่ยกลับจวนเมื่อคืน นายหญิงผู้เฒ่ากั้อได้แจ้งใคร
บ้างหรือไม่ว่

กั้อหุ่ยเองก็เงียบไม่ว่ตอบ เพียงมองหญิงสาวทั้งสองคนเงียบ ๆ

กำลายห้องหนังสือ

“ปี...จากบ้านอาสาของพวกเจ้า...” นายหญิงผู้เฒ่ากู่ซ่าเล็งมอง กู้ห่วย แะหน้านางด้วยเสียงกล่อมกล่อม

กู้ห่วยเองก็ไม่ได้ปริปากแย้ง เพียงฟังหญิงสาวทั้งสองคนนั้น ป้องปากหัวเราะขบขัน “ที่แท้ก็เป็นน้องสาวจากบ้านท่านอาสาเองหรือ เหตุใดถึงได้กลับจวนมากะทันหันเช่นนี้เล่า”

มารดาผู้ให้กำเนิดกู้ห่วยเป็นสาวใช้ ตอนนั้นบิดาของนางยื่นกราน จะแต่งงานด้วยให้ได้ ภายใต้อุบายที่เดือดดาลสุดท้นของนายท่าน ผู้เฒ่ากู่จึงไล่ตะเพิดกู้ห่วยออกจากจวนไป

ต่อมาเพราะกู่จ้งซุมี่ทักษะวิชาแพทย์ไม่เลว ฉายแววเด่นชัดที่สุดในบรรดาบุตรชายทั้งสามของนายท่านผู้เฒ่ากู่ ผ่านการสอบหมอลวง จนได้ประจำในสำนักหมอลวง เพราะเหตุผลนี้นายท่านผู้เฒ่ากู่จึงได้ เรียกเขากลับเข้าจวนมาอีกครั้ง

แต่หลังจากเกิดเรื่องร้าย เขาก็ไล้กู้ห่วยกับมารดาออกจากจวนไป อีกครั้ง

เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องที่กู้ห่วยประสบพบเจอกับตัวทั้งสิ้น

ตอนที่กู่หฺรู่ยทะเล่ลุมิตีมา ได้เห็นลมหายใจสุดท้ายของมารดาผู้ให้กำเนิดกับตาตัวเอง นางกับหย่งเหมยช่วยกันกลบดินฝังร่างมารดา และนำทรัพย์สินสมบัติที่มารดาเก็บสะสมมานานหลายปีไปขาย ถึงจะใช้อุบายลอบสลับตัวช่วยให้บิดาออกจากคุกมาได้

ทว่าหลังจากนั้นหย่งเหมยก็เล่าให้ฟังต่อว่า แท้จริงแล้วมารดาของนางไม่ใช่สาวใช้ต่ำต้อยแต่กำเนิด แต่เป็นบุตรธิดาของขุนนางต๋องโหวง และถูกขายตัวมาเป็นสาวใช้อยู่ที่จวนตระกูลกู่

มิน่าละ ท่านพ่อถึงได้ฟังใจท่านแม่นัก!

ไม่ว่ามารดาของนางจะอยู่ในฐานะใด กู่หฺรู่ยก็ไม่รังเกียจทั้งนั้น บุญคุณที่บิดามารดาพุ่มพักอบรมสั่งสอน นางจะต้องตอบแทนพวกเขาด้วยตนเอง อีกอย่างนางอยู่กับกู่จิ่งชู่มานานขนาดนี้แล้ว ความหวังดีที่กู่จิ่งชู่มีต่อบุตรีนั้นมากมายสุดหัวใจ นางสัมผัสและรับรู้ได้เสมอ

ฉะนั้นไม่ว่าอย่างไร นางจะไม่ยอมปล่อยให้เกิดเรื่องเลวร้ายกับกู่จิ่งชู่เด็ดขาด!

กู่มา่กับกู่จิ่งสองตระกูลนี้กวาดตาพิจารณา กู่หฺรู่ยพลางเอ่ยปากพูดแต่ทว่าจาเหล่านั้นไม่มีประโยคใดที่พูดกับกู่หฺรู่ยเลย พวกนางทำเหมือนกำลังมองของเล่นน่าสนุกชิ้นใหม่อยู่ที่มิปาน เพียงยืนอยู่ตรงนั้นและแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมาเท่านั้น

ทว่านายหญิงผู้เฒ่ากู่เคยเผชิญกับความร้ายกาจของกู่หฺรู่ยมาก่อน ต่อให้ในใจจะเกลียดชังและเคียดแค้นเพียงใด แต่กลับต้องสงวนท่าทีไว้ “ไม่ไปพูดคุยกู้ความรู้จักกับน้องสาวของพวกเจ้าเอาไว้อีแล้ว”

กู่มา่กับกู่จิ่งได้ยินเช่นนั้นถึงจะเยื้องกรายมาหยุดอยู่ตรงหน้า กู่หฺรู่ย เอ่ยยิ้ม ๆ “ทักทายน้องสาว”

กู่หฺรู่ยไม่ได้ถือสาอะไร ลูกชิ้นยี่น ยอบกายให้อย่างขอไปที่ เอ่ย

“ทักทายพี่สาวทั้งสอง”

นี่ก็ถือว่าทักทายกันแล้วนะ

กุ่มานกับกู่จิงหมุนตัวกลับไปยืนข้างกายนายหญิงผู้เฒ่าดั้งเดิม มองกู่หฺรู่รากับกำลังซมจิวอยู่ก็มีปาน

ในสายตาของพวกนาง พวกนางต่างหากที่เป็นสตรีสูงส่งล้ำค่า รวดยกดูจของคำของตระกูลกู่ กู่หฺรู่เป็นใครมาจากไหนไร้หัวนอน ปลายเท้า เป็นเพียงบุตรที่เกิดจากสาวใช้ต่ำต้อยไร้ค่าไม่อยู่ในสายตาของพวกนาง มีอาจทัดเทียมกับเหล่าตระกูลที่เกิดจากอนุภรรยาในจวนนี้ เสียด้วยซ้ำ

หลังกู่หฺรู่ทักทายหญิงสาวทั้งสองแล้วก็ขอตัวลาทันที “ท่านย่า ข้ายังต้องไปตามหาท่านพ่อ เช่นนั้นข้าขอตัวไปพบท่านปู่ที่ห้องหนังสือ ก่อน” ก่อนจากไปไม่วายคว่ำหมั้นโถงสองลูกและไขเจียวอีกจานหนึ่ง ติดมือไปด้วย

นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มั่งหนึ่ง ไม่กล้าไม่สงเสียง เพียงรับคำ “ฮึม”

นี่ถือว่าเป็นการตอบแล้ว

นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไม่กล้าไม่ตอบ มิเช่นนั้นแล้วกู่หฺรู่ได้เห็นแนม ว่านางเอาแต่นั่งนิ่งเป็นซากศพอยู่ได้แน่

เด็กบ้าร่ำห้าคนนี่ วาจาด่าซำขนาดไหนก็ล้วนกล้าพ่นออกมาทั้งสิ้น

กุ่มานกับกู่จิงรองจนกระทั่งกู่หฺรู่เดินพ้นจากประตูไปแล้วก็ แค้นเสียงเย็นซาออกมา “ก็แค่เด็กเหลือขอที่เกิดจากสาวใช้คนหนึ่ง กล้าถือดีมาคารวะยามเช้าท่านย่าด้วยหรือ”

“หุบปาก!” นายหญิงผู้เฒ่ากู่ตำหนิหลานสาวทั้งสองทันควัน วาจานี้ห้ามให้เด็กเหลือขอนั้นได้ยินเป็นอันขาด เด็กนั้นไซ้มาคารวะ ยามเช้าที่ไหน จงใจมาหาเรื่องกันมากกว่า!

หัวหงอกอย่างนางตอนนีเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าสิ่งใดที่เรียกว่า
คนถ้อยไร้ยางอาย!

ทว่ากุ่มานกับกัจฉิงไม่คิดเช่นนั้น ทั้งคู่กลับคิดว่าท่านยากแล้ว
อะไรไม่เข้าท่าเกินไป เข้าไปจับแขนนายหญิงผู้เฒ่ากุ่ม่างว้างเบา ๆ พลง
เอ่ยวาจาฉอเลาะ “ท่านย่า ดูสภาพของนางสิ ไม่เห็นเหมือนหญิงสาว
ล้ำค่าเลยสักนิด”

“เดิมนางก็ไม่ใช่หญิงสาวล้ำค่าอะไรอยู่แล้ว!” นายหญิงผู้เฒ่ากุ่ม่า
เดาว่ากุ่ม่าจะรีบหนีไปไกลแล้ว ถึงค่อยถอนหายใจออกมา ก่นด่า
ด้วยความชิงชังรังเกียจ

“เหตุใดท่านย่าต้องรับนางกลับจวนด้วยเจ้าคะ หากนางไปสร้าง
เรื่องอะไรน่าอัปอายต่อหน้าผู้อื่นขึ้นมา พวกเราจะไม่เสื่อมเสียไปด้วย
หรือ” กุ่ม่ากับกัจฉิงต่างก็ถึงวิหาคู่ครองกันแล้ว ล้วนอยากออกรเรือ
แต่งงานกับตระกูลที่ร่ำรวยมีเกียรติ ตระกูลตัวเองก็ดูแลประคบประหม
บุตรสาวที่กำเนิดจากสายหลักทั้งสองคนนี่เสมือนไข่มุกงาม เลี้ยงดู
พุ่มพักตั้งหยกแก้วล้ำค่ามาตั้งแต่ยังเล็ก คาดหวังกับงานแต่งงานของพี่น้อง
ทั้งสองมากทีเดียว เพื่อว่าจะหลุดตระกูลที่มีหม่อมนี้ไปข้างหน้าได้บ้าง

เพราะเหตุผลนี้ หญิงสาวทั้งสองถึงได้ดูแลคนกุ่ม่าหุ่ยนัก ไม่อยาก
มองว่ากุ่ม่าเองก็เป็นน้องสาวคนหนึ่งของพวกเขา

ทว่านายท่านผู้เฒ่ากุ่ม่ากำชับนายหญิงผู้เฒ่ากุ่ม่าแล้วซ้ำเล่าว่า
ห้ามให้ในจวนแห่งนี้เกิดเรื่องวุ่นวายเป็นอันขาด นางต้องดูแลกุ่ม่าหุ่ย
ให้ดี แม่ในใจของนางจะชุ่นเคืองอย่างยิ่งก็ตาม แต่ก็มีอาจขัดขืนคำสั่ง
ของนายท่านผู้เฒ่ากุ่ม่าได้

ด้วยเหตุนี้นางถึงได้ถอนหายใจเสียวหายเหี้ยม กำชับหลานสาว
ทั้งสองคน “ท่านปู่ของพวกเจ้ามีเหตุผลส่วนตัว พวกเจ้าเองก็อย่าไป

ยุ่งอะไรกับนางเลย ปล่อยให้นางอยู่ส่วนของนางไปเถิด”

กู่หมานกับกู่จิงต่างก็รังเกียจกิริยาท่าทางต่ำช้าของกู่หฺรู่ย แต่คำสั่งของท่านย่า พวกนางเองก็จำต้องเชื่อฟัง จึงได้แต่รับคำไปโดยไม่เต็มใจ

อีกด้านหนึ่ง กู่หฺรู่ยที่กินดื่มอิ่มเต็มที่แล้วก็ยื่นหมั่นโถวและไชเจียว ที่หยิบติดมือมาด้วยให้เสี่ยวเถา “รีบกินเสีย”

เสี่ยวเถารับมาทันที เอ่ยกลั้วหัวเราะอย่างมีความสุข “คุณหนู ยอดเยี่ยมที่สุดเลยเจ้าคะ”

กู่หฺรู่ยเม้มปากยิ้ม อยู่กับนาง หากไม่มีแม้กระทั่งสวัสดิการพิเศษเล็กๆ น้อยๆ ตอบแทน เช่นนั้นจะไปมีความหมายอะไร

เจตนาอารมณ์ของนางก็คือคนที่อยู่ข้างกายนางเองต้องได้กินเนื้อ กินใจก็อร่อยๆ ด้วยเช่นกัน

ในที่สุดกู่หฺรู่ยก็เดินมาถึงเรือนหน้า ว่ากันตามธรรมเนียมแล้วสตรีในเรือนหลังมีอาจเข้ามาในเขตเรือนหน้าได้โดยเด็ดขาด ว่ากู่หฺรู่ยไม่ได้สนใจในธรรมเนียมประเพณีใด ๆ เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดตอนนี้คือการตามหาบิดาของนาง!

องครักษ์เจี๋ยกับองครักษ์อีกำลังเดินเล่นอยู่ในสวนของเรือนหน้าพอดี เมื่อเห็นกู่หฺรู่ยกับเสี่ยวเถามา ทั้งสองก็รีบเข้าไปทักทายกู่หฺรู่ยทันที “คารวะคุณหนูขอรับ”

กู่หฺรู่ยชะงักฝีเท้า อมยิ้มพลางมองพวกเขาทั้งคู่ สบโอกาสที่ไม่มีใครสังเกตเห็น กระซิบถามเสียงแผ่วเบา “ไปที่เรือนชิงเฟิงมาแล้วหรือยัง”

องครักษ์เจี๋ยกวาดตามองรอบด้าน กดเสียงต่ำลงเอ่ยเบา ๆ “ไปมาแล้วขอรับ บ่าวสำรวจทั่วทุกเรือนในจวนแห่งนี้แล้ว แต่ไม่เห็นวีแววของนายท่านกู่เลย...”

ก๊วยห่วยตกใจจนหน้าถอดสี “พูดเช่นนี้หมายความว่าท่านพ่อข้าไม่ได้อยู่ในเวลานี้หรือ แล้วเขาอยู่ที่ไหน”

องครักษ์อีริบปลอบขวัญนางทันที “คุณหนูอย่าเพิ่งร้อนใจไปขอรับ ในเวลานี้ใหญ่เช่นนี้ไม่แน่ว่าอาจมีห้องลับหรืออุโมงค์ใต้ดินซ่อนอยู่ก็เป็นได้ บางทีพวกเขาอาจซ่อนตัวนายท่านก๊วยไว้ที่นั่น”

ก๊วยห่วยคิดว่าที่องครักษ์อีริบพูดมานั้นก็มีเหตุผล จึงถามพวกเขาต่อทันที “แล้วคุณชายสามทราบเรื่องนี้แล้วหรือยัง เขาได้บอกไว้หรือไม่ว่าควรจัดการอย่างไรต่อ”

“คุณชายสามทราบแล้วขอรับ บอกคุณหนูว่าอย่าเพิ่งร้อนใจ เขาจะช่วยคุณหนูตามหานายท่านก๊วยให้เจอแน่นอน” องครักษ์เอีริบถ่ายทอดวาจาของลู่อิงเฟิงให้ก๊วยห่วยฟัง “คุณชายยังกำชับพวกบ่าวอีกว่า หากคนตระกูลก๊วยลอบใช้เล่ห์เหลี่ยมอุบายอะไร ให้คุณหนูใจเย็นรอให้ข้อมูลชัดเจนก่อน หากคุณหนูมีเรื่องอะไร ตกตึกแล้วพวกบ่าวจะรีบไปหาโดยเร็วที่สุด”

ครั้นได้ยินเช่นนี้ หัวใจที่ว้าวุ่นของก๊วยห่วยก็สงบลงซ้าๆ กระทั่งจิตใจมั่นคงแล้วในที่สุดก็เอ่ย “ตอนนี้ข้าต้องการไปตามหาท่านพ่อที่ห้องหนังสือของนายท่านผู้เฒ่าก๊วย ถ้าเขาว่ายามนี้ท่านพ่อเป็นตายร้ายดีอย่างไรบ้าง พวกท่านทั้งสองโปรดตามเข้ามา”

มีองครักษ์สองคนนี้ไปด้วยกัน ก๊วยห่วยคิดว่าตนไม่มีทางเสียเปรียบอย่างแน่นอน

ไม่นานทั้งสี่คนก็เดินมาถึงประตูทางเข้าห้องหนังสือของนายท่านผู้เฒ่าก๊วย

หน้าประตูห้องหนังสือมีบ่าวรับใช้สองคนยืนเฝ้ายามอยู่ เมื่อเห็นว่ามีคนเดินมุ่งตรงเข้ามา ล้วนเป็นคนแปลกหน้า ทั้งยังมีหญิงสาว

ด้วยอีกสองคน ก็ปรายตาถามทันทีว่าพวกเขาทำอะไรที่นี่

กู่หุ่ยเอ่ยเสียงเรียบ “ข้าเป็นคุณหนูจากบ้านนายท่านสาม ต้องการพบท่านปู่”

ชัดเจนว่าบ่าวรับใช้รู้เรื่องที่ถูกหุ่ยกับบิดาถูกรับกลับเข้าจวนมาแล้ว พวกเขาไล่สายตาพิจารณากู่หุ่ยตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จากนั้นก็เอ่ยด้วยเสียงเนิบนาบ “ที่แท้ก็เป็นคุณหนูจากบ้านสามนี่เอง! เพียงแต่ตอนนี้นายท่านผู้เฒ่าไม่ประสงค์พบหน้าผู้ใดทั้งสิ้น คุณหนูเชิญกลับไปก่อนเถิด”

โตนปฎิเสธเช่นนั้นอีกแล้ว!

กู่หุ่ยเคยถูกนายหญิงผู้เฒ่าปฏิเสธเช่นนี้มาก่อนแล้ว นางขึ้นเสียงตะโกนออกมาทันที “ท่านปู่ ข้ามาหาท่านพ่อเจ้าค่ะ ท่านย่าบอกว่ามีเพียงท่านปู่คนเดียวที่รู้เรื่องนี้...”

เสียงนี้ดังสนั่น หากว่านายท่านผู้เฒ่าตระกูลกู่ไม่ได้เป็นคนหูหนวก ต้องได้ยินอย่างแน่นอน ทว่ากู่หุ่ยรอนานพักหนึ่งแล้ว แต่กลับไม่มีความเคลื่อนไหวใดมาจากห้องหนังสือเลย

กู่หุ่ยแค้นหัวเราะเสียงเย็นออกมาอย่างอดไม่ได้ สองคนนี้สร้างเป็นคนหูหนวกเหมือนกันไม่มีผิด คิดจะกักบริเวณนางกับบิดาอย่างนั้นหรือ

นางส่งสายตาให้องครักษ์เจี้ยกับองครักษ์อี่ทันใด แล้วหัวเราะเย็นเยือกออกมา “ในเมื่อนายท่านผู้เฒ่าไม่ได้ยิน พวกเจ้าช่วยทำให้ตาเฒ่านั้นได้ยินข้าที”

องครักษ์เจี้ยกับองครักษ์อี่สืบท้าเท้าไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง ไม่รอให้บ่าวรับใช้สองคนนั้นยิงคำถาม ใช้ดาบฟันแขนของพวกเขาไปคนละดาบ ทันใด บ่าวรับใช้สองคนนั้นแผดเสียงร้องโหยหวนออกมา แล้วล้มฟุบ

ลงกับพื้นทันที

ก๊อหุ่ยกับเสี่ยวเถาต่างมองหน้าสบตากัน การกระทำเช่นนี้... โหดเหี้ยมเกินไปหน่อยหรือไม่ ท่าทางเด็ดเดี่ยวปราศจากความลังเลนั้น ช่างถูกใจก๊อหุ่ยเหลือเกิน!

เรื่องนี้ทำให้ก๊อหุ่ยยิ่งต้องใจคุณชายสามมากกว่าเดิม

บานประตูถูกผลักออก องค์กรเจ้าเจี๋ยกับองค์กรช้ออี้ยืนขนาน ซ้ายขวาคนละข้าง พลังผายมือให้ก๊อหุ่ย “เชิญขอรับ คุณหนู!”

ก๊อหุ่ยยิ้มแล้วพยักหน้าให้พวกเขาทั้งสอง ยกกระโปรงขึ้น ก้าวเท้าข้ามธรณีประตูไป

นายท่านผู้เฒ่าก๊อเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะหนังสือด้วยความงัน ครั้น เห็นก๊อหุ่ยก็ตกใจจนลูกตาแทบถลนออกจากเบ้า “จะ...จะ...เจ้าเข้ามาได้อย่างไร”

“เดินเข้ามาสิเจ้าคะ” ก๊อหุ่ยทำหน้าที่ตกใจ “ท่านปู่ ข้าตะโกนเรียก ท่านอยู่นานสองนาน ท่านไม่ได้ยินเสียงข้าเลยหรือ”

ครั้นได้ยินก๊อหุ่ยเอ่ยเช่นนั้น นายท่านผู้เฒ่าก๊อก็ถลึงตามองนาง ด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก “เจ้าส่งเสียงอะอะไว้อย่างกับตัวอะไร รู้จักวางตัวสำรวมอย่างหญิงสาวในเรือนใหญ่บ้างหรือไม่ ช่างป่าเถื่อน ไร้มารยาทสิ้นดี!”

เจอหน้ากันครั้งแรกก็ถูกตำหนิตราหน้าว่าเป็นคนป่าเถื่อนเสียแล้ว ก๊อหุ่ยได้ยินแล้วระคายหูนัก อดไม่ไหวยกมือขึ้นแคะหู พลังยิ้มเหยเก “ท่านปู่ ผิดที่ข้าไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากท่านปู่กับท่านย่ามาตั้งแต่เด็ก ๆ จะรู้จักการวางตัวสำรวมกิริยาอย่างกุลสตรีในเรือนใหญ่ได้อย่างไร อีกอย่าง มารดาของข้าก็เป็นเพียงสาวใช้คนหนึ่ง ข้ามีอาจสุภาพเรียบร้อยได้เทียบเท่าหญิงสาวในเรือนใหญ่อยู่แล้วเจ้าคะ!”

คำก็หญิงสาวในตระกูลใหญ่ สองคำก็กุลสตรีสุภาพเรียบร้อย คนที่จิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้ กล้ามาเรียกร้องให้นางวางกิริยาสุภาพ สำรวมตั้งหญิงสาวในตระกูลใหญ่ด้วยหรือ

ไม่มีทางเสียหรือ!

นายท่านผู้เฒ่ากู่เดือดดาลจนหนวดเคราลิ้นระริก ตบโตะหนังสือ ดั่งปัง ชี้หน้าตะคอกด่ากู่หุ่ยอย่างรุนแรง “ต่ำทราชมไ้มารยาทสิ้นดี! เกิดจากมารดาแพศยาชั้นต่ำ ก็เป็นได้แค่ของชั้นต่ำวันยังค่ำ”

คำสบถด่านั้นฟังคล้ายกับคำสปรมาทของนายหญิงผู้เฒ่า ไม่ผิดเพี้ยน บาดลึกลงไปในหัวใจของกู่หุ่ยให้บอบช้ำ ทำให้นางทน ไม่ไหวตะโกนแย้งกลับไปทันที “ในเมื่อท่านปู้จงเกลียดชังข้ามาก ขนาดนี้ เหตุใดถึงไม่ยอมปล่อยให้ข้าออกมาให้สิ้นเรื่อง พวกเรา สองพ่อลูกรีบปากว่าจะออกไปจากที่นี่ทันที ตัดญาติขาดมิตรนับแต่ ตอนนี้เสีย ไม่เรียกว่ายอมเปิดทางให้ตระกูลสูงศักดิ์และทรงเกียรติ อย่างพวกท่านได้มีชีวิตสุขสงบสมใจอยากหรือหรือ”

“เจ้าคิดว่าข้าไม่อยากทำเช่นนั้นหรือ” นายท่านผู้เฒ่ากู่ถึงตา มองกู่หุ่ยด้วยสายตาวาวโรจน์ “แค่เห็นพวกเจ้าก็หงุดหงิดจะแย่!”

“ที่ ๆ ในเมื่อท่านเองก็คิดเช่นนี้ แล้วเหตุใดถึงต้องสร้างเรื่อง ยุ่งยากให้ตัวเอง เอาตัวพวกข้าสองพ่อลูกกลับมาที่นี่ด้วย” กู่หุ่ย แค้นเสียงหัวเราะ ถามกลับ “จะบอกว่าท่านไม่อยากแต่มีความจำเป็น ต้องทำอย่างนั้นหรือ”

คำพูดของนายท่านผู้เฒ่ากู่ทำให้กู่หุ่ยยิ่งมั่นใจในข้อสันนิษฐาน ของตนเอง นั่นคือเบื้องหลังของเรื่องนี้มีใครบางคนคอยบงการอยู่ ทั้งหมด

เพียงแต่ยังไม่รู้ว่ามือที่บงการอยู่ในเงามืดนั้นแท้จริงแล้วมี

จุดประสงค์ใดกันแน่!

นายท่านผู้เฒ่าถูกผู้ห่วยอ่านความคิดออก จากความอับอายนั้น ก็กลายเป็นความโกรธแค้นทันที เขาอยากเรียกคนให้เข้ามาจับผู้ห่วยไปโดยเดี๋ยวนี้ แต่เมื่อเห็นองค์กรข้าราชการสูงใหญ่ท่าเกรงขามสองคนที่ยืนอยู่หลังนางแล้ว ก็ได้แต่จำต้องข่มความเดือดดาลนั้นเอาไว้ในใจเท่านั้น

“เจ้าฉลาดหลักแหลมดี! เพียงแต่น่าเสียดาย หากเจ้าไม่ยอมเชื่อฟังทำตัวเรียบร้อย ก็อย่าหวังว่าจะได้พบหน้าบิดาเจ้าอีก” นายท่านผู้เฒ่ากู่หน้าแดงก่ำ สูดลมหายใจเข้าออกซ้ำๆ เพื่อระงับโทสะให้ได้ก่อนแล้วแค้นยี้มปรายตามองผู้ห่วยอย่างเย็นชา

“บิดาของข้ามิใช่บุตรชายของท่านหรือ” กู่ห่วยทนไม่ไหวก็ย้อนถามกลับไป “ถึงจะบอกว่าเป็นบุตรที่เกิดจากอนุภรรยา แต่ถึงอย่างไรก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน ท่านใจจิตใจดำซังเขาเอาไว้เช่นนี้ได้ลงคอเสียหรือ”

“บุตรชายหรือ? ก็แค่น้ำเชื้อเน่าๆ ที่ข้าเผลอปล่อยทิ้งด้วยฤทธิ์สุราเท่านั้น” นายท่านผู้เฒ่ากู่กัดฟันกรอด เหยียดด้วยความเคียดแค้น นัยน์ตาขุ่นมัวคูนั่นสะท้อนประกายอำมหิต ราวกับกำลังพุดถึงหมาแมวเดรัจฉานตัวหนึ่ง

ท่าทางยโสจองหงอนนี้เสียดแทงบาดลึกเข้าไปในใจของกู่ห่วย คิดไม่ถึงว่าบิดาของนางจะมีเพียงบิดาให้กำเนิดแต่ไว้บิดาพุ่มพักเลี้ยงดู ช่วงชีวิตของกู่จั้งซู ไม่สวยหรูเลยจริง ๆ!

“ข้าไม่สนใจฟังเรื่องคารวโลกีย์ของท่าน” กู่ห่วยตัดบทนายท่านผู้เฒ่ากู่โดยไม่ไว้หน้า “ข้าต้องการเพียงได้พบท่านพ่อเท่านั้น!”

สีหน้าของนายท่านผู้เฒ่ากู่จากสีเขียวหมองเปลี่ยนไปเป็นแดงเถือกซ้ำๆ จากนั้นก็กลับมาชีดขาอีกครั้ง เขาถลึงตามองกู่ห่วย

ในแวตานั้นราวกับมีมีดนับอนันต์บินสวบสวบพุ่งตรงมาทางกู่หฺรู่ย “เจ้าอย่าหวังว่าจะได้พบหน้าบิดาของเจ้าอีกเลย”

“แล้วต้องให้ข้าทำเช่นไรถึงจะได้พบ” กู่หฺรู่ยเองก็รู้ว่าเข้าจวนมาครั้งนี้ไม่ได้สวยหฺรู่ปานนั้น แต่ก็คิดไม่ถึงเช่นกันว่าจะลำบากยากเข็ญเพียงนี้

อยากรู้หนักว่านายท่านผู้เฒ่ากู่ผู้นี้ใช้วิธีใดถึงเ็นมน้าวให้บิดาของนางยอมกลับจวนได้!

“คอยเฉย ๆ” นายท่านผู้เฒ่ากู่หลับตาลง ชัดว่าไม่อยากเปิดเผยอะไรให้กู่หฺรู่ยล่วงรู้ทั้งสิ้น

แต่การที่เขาไม่พูดก็ไม่ได้หมายความว่ากู่หฺรู่ยจะต้องออกไปตราบใดที่ขังไม่รู้ความเป็นไปของกู่จิ่งซู กู่หฺรู่ยไม่มีวันยอมเลิกกราเท่านี่แน่ เรื่องเลวร้ายมาถึงจุดนี้ จะให้ฟังไปอีกก็มีใช้เรื่องใหญ่อะไรแล้ว

กู่หฺรู่ยกวักมือเรียกองครักษ์เจี๋ยกับองครักษ์อีที่อยู่ข้างหลัง เอ่ยด้วยเสียงเย็นเยียบ “ทำลายที่นั่นซะ จนกกว่าเขาจะยอมพุด!”

สิ้นวาจา นั้น นางก็จูงเลี้ยวเถาถอยกลับมาข้างหลัง สองคนพึงขอบประตูดคนละด้าน กอดอกมองความครึกรึกรึน

กำลังการสู้รบขององครักษ์เจี๋ยกับองครักษ์อีกล้าหาญองอาจ ทั้งสองลงมือทันที พลิกโต๊ะหนังสือที่อยู่เบื้องหน้านายท่านผู้เฒ่ากู่ก่อน สี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือลอยกระจายเกลื่อน ทำลายเสียหายจนทั่วทุกพื้นที่มีแต่คราบน้ำหมึก

นายท่านผู้เฒ่ากู่ที่กำลังหลับตาไม่สนใจกู่หฺรู่ย เบิกตากว้างตะลึงงันไปเพราะเสียงสะเทือนลั่นนภา

ชายชราลุกพรวดขึ้นทันที ไม่ทันระวังชายเสื้อก็เผลอไปโดนแผ่นผมหึกที่เอียงล้มอยู่ เสื้อตัวยาวสีขาวเทาของเขาจึงเป็นอุ่มไป

ด้วยน้ำหมึก

“ไร้กฎหมาย! ไร้สวรรค์! เจ้าคนถ่อยทำเลยไม่สนความผิด ใครก็ได้ จัดการไล่ออกไปเดี๋ยวนี้!” เขาตะคอกสุดเสียง หกแต่น่าเสียดายที่บ่าวรับใช้ทั้งสองที่ยืนยามหน้าประตูตอนนี้สลบล้มพับไปเพราะถูกฟันแทง คนอื่นที่กระวีกระวาดเข้ามาก็มีเพียงบ่าวใช้แรงงาน มิอาจต่อกรกับบุรุษร่างกำยำเก่งกาจอย่างองครักษ์เจี๋ยกับองครักษ์อี่ได้อยู่แล้ว

ดังนั้นห้องหนังสือแห่งนี้ของนายท่านผู้เฒ่ากู่ก็จำเป็นต้องถูกกู่หฺรู่ยพลิกแผ่นดินทำลายโดยหมดหนทางเลย

แต่ทำถึงเพียงนี้แล้ว ตาเฒ่านั้นก็ยังคงคอแข็ง ไม่ยอมมคายความจริงออกมาเสียที่ว่านบิดาของกู่หฺรู่ยไปกักขังไว้ที่ใด

เห็นว่าทำลายข้าวของจนจะได้ที่แล้ว กู่หฺรู่ยก็ยกมือโบกเรียกให้องครักษ์เจี๋ยกับองครักษ์อี่กลับมา

เวลานี้พูดก็แล้ว ใช้กำลังก็แล้ว แต่ดูท่าคนที่อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้จะมีอำนาจแข็งแกร่งยิ่งใหญ่น่าดู ถึงขั้นทำให้นายท่านผู้เฒ่ากู่ยอมศิโรราบได้โดยสิ้นเชิง

ดูเหมือนว่าหลังจากนี้นางเองก็ได้แต่จำต้องทำตามที่คุณชายสามว่าไว้ คอยอย่างใจเย็น ใช้อุบายซ้อนอุบาย

เรื่องที่เหลือไว้เป็นหน้าที่ของคุณชายสามไปก็แล้วกัน ถึงอย่างไรกลอุบายที่นางควรต้องใช้ก็ใช้ไปจนหมดแล้ว

กลับมาถึงที่เรือนเล็กของตนเอง กู่หฺรู่ยกินข้าวและเข้านอนอย่างสงบ ถึงอย่างไรตอนนี้นักตระกูลกู่ก็ไม่มีใครกล้าเข้ามาหาเรื่องนางอีกแล้ว ไม่ต้องรอให้นางออกปากสั่ง สำหรับอาหารชั้นดีก็ถูกยกเข้ามาให้นางไม่ขาดตกบกพร่อง สิ่งที่นายท่านผู้เฒ่ากู่กับนายหญิงผู้เฒ่ากู่ต้องการ

ก็คือความสงบ ทำทุกวิถีทางเพื่อเลี้ยงมิให้พญามารผู้นี้ปะทุไฟโทสะขึ้นมา เพราะกลัวว่าวันดีคืนดีเรือนในจวนจะถูกทำลายย่อยยับขึ้นมาอีก

กุ่มานกับกู่จิงก็ไม่กล้าโผล่หน้าออกมาเช่นกัน วันนั้นที่เรือนของนายหญิงผู้เฒ่ากู่ ทั้งสองยังวางมาดดูแคลนกู่หฺรู่ย แต่หลังจากรู้ว่ากู่หฺรู่ยกล้าทำลายแม้กระทั่งห้องหนังสือของนายท่านผู้เฒ่ากู่ พวกนางทั้งคู่อีกก็กลัวกันจนหัวหด ไม่ต้องให้นายหญิงผู้เฒ่าออกคำสั่งกำชับ ทั้งคู่อีกก็เลี้ยงทุกสิ่งเพื่อมิต้องพบเจอกู่หฺรู่ยอยู่แล้ว!

ชีวิตในแต่ละวันของกู่หฺรู่ยที่จวนแห่งนี้นับว่าอิสระและสุขสบายมากที่สุดทีเดียว

โอมหน้าแท้งริ

สามวันผ่านไปแล้ว คุณชายสามตระกูลก็ยังมีได้ส่งข่าวความคืบหน้าใตมาให้ทั้งสิ้น นั่นหมายความว่าถึงตอนนี้ยังไม่เจอตัวบิดาของนาง!

ก๊วยรุ่มร้อนกังวลใจขึ้นมาแล้ว อากาศร้อนอบอ้าวเช่นนี้ หากบิดาของนางอยู่ใต้อู่ในอุโมงค์ใต้ดินสักที่หนึ่งจริง จะไม่ร้อนอบอ้าวขาดอากาศหายใจหรือ อีกอย่าง แม้กระทั่งพวกหยงเหมยก็ยังไม่เจอตัวในจวนที่เป็นเรือนสี่ประธานขนาดใหญ่ ผู้ใหญ่ตัวเป็น ๆ ถึงสองคนตระกูลก๊วยจะเอาไปซ่อนที่ไหนได้อีก

ก๊วยรุ่มคิดว่าห้องลับหรืออุโมงค์ลับอะไรนั้นก็อาจมีความเป็นไปได้ แต่เป็นไปได้มากกว่าที่เวลานี้ก๊วยจ้งชูจะถูกนายท่านผู้เฒ่าก๊วยโยกย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว ไม่แน่ว่าตอนนี้อาจไปอยู่ในมือของคนที่บงการเรื่องนี้อยู่เบื้องหลังทั้งหมดแล้วก็เป็นได้

เอาแต่คิดฟุ้งซ่านในหัวอยู่เช่นนี้ ต่อให้อาหารของจวนตระกูลก๊วยจะนำกินเพียงใด ก๊วยรุ่มก็กินไม่ลงแล้ว

เข้าสู่วันที่สี่ ในที่สุดก็มีความคืบหน้าเสียที

ช่วงคำของวันนี้ นายท่านผู้เฒ่ากุ่มมีการเคลื่อนไหวบางอย่าง เขาพร้อมด้วยบ่าวรับใช้เข้ามาแย่งเรือนเล็กของกุ่มหุ่ย ชายชราเอ่ยกับกุ่มหุ่ยว่า “คืนนี้ข้าจะพาเจ้าไปพบคนผู้หนึ่ง”

กุ่มหุ่ยไม่พูดพรั่นท่าเพลง พาเสี้ยวเถากับองครักษ์เจี๋ยและองครักษ์อื่อติดตามไปพร้อมกัน คนที่นางกำลังรอคอยอยู่ก็คือคนผู้ที่ไม่ผิดแน่!

ทว่านายท่านผู้เฒ่ากุ่มกลับไม่ยอมให้องครักษ์เจี๋ยกับองครักษ์อื่อติดตามไปด้วย พลະกำลังฝีมือการต่อสู้ของทั้งสองคนนี้เขาเห็นประจักษ์กับตาตนเองแล้ว ถึงตอนนั้นหากกุ่มหุ่ยใช้ไม้เดิมต่อหน้าท่านผู้นั้นชะตาชีวิตของตระกูลกุ่มหลายสิบชีวิตทั้งบนล่างจะไม่ถึงฆาตหรือ

“สองคนนี้ให้อยู่ที่นี่เถิด ติดตามไปด้วยก็ลำบากเจ้าเปล่า ๆ!”

วาจานั้นสุภาพแต่แฝงด้วยความหยิ่งไวย่างแยบยล กุ่มหุ่ยได้ยินแล้วเพียงยิ้มน้อย ๆ ไม่ยอมหลงกลเขาง่าย ๆ “ข้าเรียกใช้งานพวกเขาทั้งคู่จนชินแล้ว ไม่ให้ไปด้วยข้าไม่สบายใจ”

นายท่านผู้เฒ่ากุ่มชะงัก ได้แต่พยายามโน้มหน้ากุ่มหุ่ยอีกหน “คนในจวนที่ติดตามไปด้วยก็มีองครักษ์อยู่แล้ว สองคนนี้ไม่เข้าใจชนบประเพณีใด หากปะทะกับท่านผู้นั้นขึ้นมาจะแยเอาได้”

“ในเมื่อกลัวการปะทะ เช่นนั้นก็อย่าไปเลยจะดีกว่า” กุ่มหุ่ยไม่ยอมคล้อยตามแม้แต่น้อย นำชันนักรหรือไม่ให้องครักษ์เจี๋ยกับองครักษ์อื่อติดตามไปด้วย หากเกิดเรื่องอะไรขึ้น จะแอบไปรายงานคุณชายสามตระกูลลูได้อย่างไรเล่า

“เจ้าไม่ยอมคบบิดาแล้วหรือ” นายท่านผู้เฒ่ากุ่มใช้ท่าไม้ตายสุดท้าย ไม่เชื่อว่าจะโน้มหน้าหลานสาวหัวแข็งคนนี้ได้อีก

“จะออกไปพบท่านพ่อกันตอนนี้หรือ” กุ่มหุ่ยถามกลับ “ให้

องครักษ์ของข้าติดตามไปด้วย เหตุใดจึงต้องกลัวว่าจะปะทะกับท่านพ่อด้วยเล่า”

นายท่านผู้เฒ่ากู่หู่ตึงหงิดจันต้องแหงนหน้า

นางเด็กสารเลวนี้ ชัดใจเขาไปหมดทุกเรื่องจริง ๆ

ชายชวาระอาจะหาคำมาแย้งกับกู่หู่ยี้เกินทนแล้ว สะบัดแขนเสื้อเดินกระพืดกระพืดไปข้างหน้า กู่หู่ยี้มิดตาหทัยเรียกงครักษ์เจี้ยกับองครักษ์อีและเสี่ยวเถาตามไปด้วยกัน

ในเมื่อยั่วโทสะเขาแล้วได้สิ่งที่ต้องการ เหตุใดกู่หู่ยี้จะไม่เต็มใจทำเล่า

รถม้าเคลื่อนไปด้วยความเร็ว กระทั่งมาถึงหมู่บ้านทुरกันดารแห่งหนึ่งบริเวณชานเมือง กู่หู่ยี้ลงจากรถม้าก็เห็นนายท่านผู้เฒ่ากู่กำลังคุยบางอย่างกับชายวัยกลางคนที่หน้าประตูเรือน “นี่คือหลานสาวจอมตื้อของข้าเอง ข้าพามาให้แล้ว”

กู่หู่ยี้ขำเลื่อมมองชายชวรา นางไปเป็นจอมตื้อตั้งแต่เมื่อไรกัน

ชายวัยกลางคนผู้นั้นไม่พูดมาก เพียงกวาดตาพิจารณากู่หู่ยี้ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จากนั้นถึงเอ่ย “เชิญคุณหนูตามมาทางนี้”

กู่หู่ยี้ก้าวเท้าตามเขาเข้าไปข้างใน ไม่แม้กระทั่งชายตามองนายท่านผู้เฒ่ากู่ด้วยซ้ำ นายท่านผู้เฒ่ากู่สบตากับกู่หู่ยี้ว่าเป็นจิ้งจอกตาขาวในใจเพราะความซุนเคื่อง

กู่หู่ยี้หาได้สนใจไม่ ตาเฒ่าหัวหงอกผู้นี้พั่วพันกับคนไม่ดี นางยังจะคาดหวังสิ่งใดจากเขาได้อีก

องครักษ์เจี้ยกับองครักษ์อีเดินตามหลังกู่หู่ยี้ ทว่าชายวัยกลางคนผู้นั้นกลับเข้ามาขวางพวกเขาไว้ “สองท่านนี้ติดตามเข้าไปด้วยไม่ได้”

“ทำไม” กู่หู่ยี้กลกอกตา วางมาดสุขุม

“นี่...นี่เป็นกฎของจวนเรา!” ชายวัยกลางคนผู้นั้นไม่เคยเจอใครถามเขาเช่นนี้มาก่อน จึงผงะไปเล็กน้อย

“เช่นนั้นพวกข้าไม่เข้าไปในจวนของพวกท่านแล้ว” กู้หุ่ยหมุนตัวเตรียมเดินจากไป น่าขัน! ไมให้้องครักษ์เจี้ยกับองครักษ์อู่ติดตามไปด้วย นางกับเสี่ยวเถาสองคนจะไม่โดนคนผู้นั้นจัดการตามใจชอบหรือไร

ชายวัยกลางคนผู้นั้นไม่เคยเจอใครที่จะหาญกล้าเช่นนี้มาก่อน ชะงักงันอยู่ตรงขั้นบันได ตัดสินใจไม่ถูกว่าควรยอมให้เข้าไปหรือควรสั่งให้ถอยออกไปดี

“เจ้าไม่ยอมเจอบิดาแล้วหรือ” นานครู่หนึ่งกว่าชายวัยกลางคนจะนึกออกว่าต้องเอ่ยประโยคเช่นนี้ออกมา

กู้หุ่ยคลี้ย้มอย่างช่วยไม่ได้ เหตุใดได้ถึงได้เหมือนตาเฒ่าตระกูลกู้ไม่มีผิดเช่นนี้

นางอยากพบบิดาแทบแย้ แต่เวลาที่คนเหล่านี้ถามนางเช่นนี้ชัดเจนว่าแท้จริงแล้วไม่ยอมให้นางเจอต่างหาก หั่งหมดเป็นเพราะจงใจใช้อำนาจมาบีบคั้นนางเท่านั้น

นี่คือการเดิมพัน จิตใจของฝ่ายใดแข็งแกร่งกว่าก็ชนะไป!

กู้หุ่ยซ่อนตามองชายวัยกลางคนผู้นั้นแล้วยิ้มหวานหยาดยิ้มมน้ำเสียงราบเรียบสุขุม “ข้าอยากพบ แต่ข้าก็อยากให้องครักษ์ทั้งสองคนของข้าติดตามไปด้วย”

ชายวัยกลางคนผู้นั้นไม่ใช่เจ้านาย แม้ว่าลึกลับ เขาจะโกรธกริ้วจนแทบขาดใจแล้วก็ตามที แต่กระนั้นก็มีกลล่่าปล่อยให้กู้หุ่ยกลับไปเช่นนี้ ถึงอย่างไรก็เป็นคนที่เจ้านายอยากเจอ

“ถ้าอย่างนั้น ให้ติดตามเข้าไปด้วยก็ได้” เขานำทางเข้าไปด้วย

อารมณ์ซุนมัว ตอนนี้เองกู่หฺรู่ยถึงจะเดินนำองครักษ์เดียวกับองครักษ์อีก
ก้าวข้ามธรณีประตูสูงนั้นเข้าไปข้างใน

ประตูสี่แดงมันวาวบานใหญ่หนักอึ้งถูกเลื่อนเปิดตามหลัง
เสี้ยวเถารู้สึกหวาดกลัว ตัวสั่นสะท้าน เกาะแขนของกู่หฺรู่ยเอาไว้
“คุณหนูเจ้าคะ ท่านว่าพวกเขาจะพาพวกเรามาฆ่าที่นี่หรือไม่”

กู่หฺรู่ยลูบหลังมือของเสี้ยวเถาเบาๆ ปลอดภัยนาง “ไม่ต้อง
กลัว พวกเขายังต้องใช้ประโยชน์จากข้า ไม่มีทางทำอะไรเช่นนั้นกับ
พวกเราหรอก”

ถ้าจะทำเช่นนั้น พวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องลักพาตัวบิดานางกลับ
จวนตระกูลกู่ให้เปลืองแรง

หมู่บ้านแห่งนี้ค่อนข้างใหญ่ เดินไปแล้วกว่าครึ่งชั่วโมงเต็ม
พวกเขาถึงจะหยุดอยู่หน้าเรือนหลังเล็กที่ดูไม่โดดเด่นเข้าตา

ชายวัยกลางคนผู้นั้นเอ่ยกับบ่าวรับใช้ร่างหนากำยาสองคนที่
ยืนเฝ้ายามอยู่หน้าประตูเรือน “พวกคนมาให้แล้ว พวกเจ้ารีบเข้าไป
รายงานนายท่าน”

บ่าวรับใช้ผู้หนึ่งชำเลืองมองพินิจมองกู่หฺรู่ยแล้วหมุนตัวเข้าไป
ในเรือนอย่างเงิบเขียบ

ไม่นานนักเขาก็เดินเข้ามา เอ่ยด้วยเสียงเบา “เรียนเชิญ
คุณหนูกู่ทางนี้ขอรับ!”

ชายวัยกลางคนผู้นั้นถึงได้เดินนำทางกู่หฺรู่ยเข้าไปข้างใน
องครักษ์เดียวกับองครักษ์อีกยังคงติดตามกู่หฺรู่ยโดยไม่ทิ้งระยะห่าง
ทว่าบ่าวรับใช้เฝ้าประตูสองคนนั้นกลับยืนแขนข้ามขาขวางทางไว้ “ท่าน
สองคนโปรดอยู่ที่นี้ก่อน”

กู่หฺรู่ยปล้นหยุดยืนนิ่ง แอ้งขึ้น “ไม่ให้พวกเขาไปด้วย ข้าก็

ไม่เข้าไปด้วยเช่นกัน”

ทันทีที่มาถึงที่นี่ แม่นางท่านนี้ดูท่าจะเริ่มแผลงฤทธิ์อีกแล้ว ชายวัยกลางคนผู้นั้นกระวนกระวาย รีบยิ้มใกล้เกลี่ยทันที “คุณหนูให้พวกเขาอยู่ด้านนอกประตูตรงนี้ก็ไม่ได้เสียหรือ”

“ไม่ได้” กู้หุ้ยน้ำเสียงเด็ดขาด “ข้าบอกชัดแล้ว ถ้าไม่ให้พวกเขาเข้าไป ข้าก็ไม่เข้าไป”

ถึงอย่างไรตอนนี้เจ้านายของพวกเขาก็รอจะได้พบนางให้ได้ นางยังจะต้องฉลาดกลัวอะไรอีก

คนลึกลับพวกนี้ทำทางดูมีพิธี ทำอะไรไม่เปิดเผยน่าระแวงไปหมด!

ชายวัยกลางคนผู้นั้นเห็นกู้หุ้ยยืนกรานเสียงแข็งอีกครั้ง ก็ได้แต่โบกมือปลงเอ่ยกับบ่าวรับใช้หน้าประตูสองคนนั้น “ให้พวกเขาเข้าไปด้วยเถิด ขึ้นปล้อยให้นายท่านคอยนานกว่านี้จะร่วนวายได้”

บ่าวรับใช้หน้าประตูสองคนนั้นมองหน้าสับสนตากัน ชัดว่านี่เป็นครั้งแรกที่เผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ก้มศีรษะของชายวัยกลางคน วางมือลงปล้อยให้องค์รักษ์เจี๋ยกับองค์รักษ์อี่ตามกู้หุ้ยเข้าไปข้างในด้วย

ที่แห่งนี้คือห้องหนังสือ หน้าประตูมีบ่าวรับใช้มาดามส่งายืนคุ้มกันอยู่สองคน ครั้นเห็นคนกำลังเดินเข้ามา พวกเขาก็ไม่พูดมากเปิดประตูให้เข้าไปทันที

กู้หุ้ยพยักหน้า ปีศาจรับใช้ตูดกต่างหากที่ยากต่อกร

ผิดกับเจ้านายที่ยังไม่น่ากังวลเท่า

เมื่อเข้ามาถึงด้านในแล้ว นางไม่จำเป็นต้องให้องค์รักษ์เจี๋ยกับองค์รักษ์อี่ตามเข้าไปด้วยแล้ว นางให้พวกเขาและเสี่ยวเถาเฝ้าอยู่ที่

หน้าประตู ส่วนตัวเองก็ก้าวเท้าข้ามธรณีประตูเข้าไปข้างใน

มองย้อนแสงเข้าไป นางเห็นสภาพแวดล้อมภายในห้องไม่ชัดเจนนัก เห็นเพียงเงาเลื่อนรางของใครคนหนึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะหนังสือ รูปร่างไม่นับว่าสูงใหญ่ ศีรษะสวมหมวกนักปราชญ์ เห็นใบหน้าของเขาไม่ถนัดตาเท่าใดนัก

“แม่นางมาถึงแล้วหรือ” น้ำเสียงของคนผู้นั้นอ่อนโยน เสนาะรื่นหู ฟังไปแล้วรู้สึกคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด

กู่หุ่ยซี้ตา ตั้งสติให้มั่นคง ถึงจะมองเห็นคนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะหนังสือได้ชัดเจนดตา อดอ้าปากค้างเพราะความตกตะลึงไม่ได้ “เหตุใดถึงเป็นท่าน”

“แม่นางคงคิดไม่ถึงสินะ” คนผู้นั้นยืนขึ้นพลาจกิ้วหัวเราะชัดเจนว่ามีความสุขยิ่งนัก “แม่นางไม่เคยคิดสงสัยมาก่อนหรือว่าข้ามีฐานะใด”

“ไม่เคย” กู่หุ่ยซี้ส่ายหน้าตอบกลับอย่างซื่อสัตย์ “ไม่มีเวลาวางขนาดนั้น!”

รอยยิ้มบนใบหน้าของคนผู้นั้นแข็งทื่อไป

กู่หุ่ยซี้รีบอธิบายอย่างเกรงใจ “ท่านก็รู้ว่าข้าต้องทำงานหาเงินเลี้ยงปากท้องครอบครัว ไม่มีอารมณ์ไปนั่งคาดเดาหรอก!”

เช่นนี้ไม่อธิบายยังดีเสียกว่า พออธิบายไปแล้ว สีหน้าของคนผู้นั้นกลับยิ่งกระอักกระอ่วนกว่าเดิม

กู่หุ่ยซี้ได้แต่เบี่ยงประเด็นไปเรื่องอื่น “อาการของภรรยาท่านดีขึ้นบ้างหรือยัง”

คนผู้นั้นถึงค่อยคลายความอึดอัดกลับมาสุขุมเช่นเดิมได้ “ดีขึ้นมากแล้ว ต้องขอบคุณแม่นาง”

วากานี้เขาเอ่ยออกมาจากใจจริง

กู่หฺรู่ยคิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้จะเป็นมือมืดที่อยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมด กล่าวกันตามความเป็นจริงแล้ว ตอนแรกนางอาสาเข้ามารักษาโรคร้าย ให้ภรรยาของเขาตามใบประกาศ ได้รับเงินตอบแทนมาจำนวนหนึ่งพัน ตำลึง เพราะสิ่งนี้นางถึงได้มีแรงใจทำบ่อพื้นที่เลี้ยงคางคกและเปิดร้าน คตเวซโอสถขึ้นมา ทำให้ชาวบ้านหนีวุ่นวายได้มีหนทางเลี้ยงชีพ

พูดไปแล้ว คนผู้นี้ก็ถือว่าเป็นผู้มีพระคุณคนหนึ่งของนางเช่นกัน เพียงแต่กู่หฺรู่ยคิดไม่ถึงเลยว่าคนที่แม่กระซังนายท่านผู้เฒ่ากู่ ยังขลาดกลัวจะเป็นเขา คนผู้นี้...แท้จริงแล้วมีฐานะใดกันแน่

ถึงในใจของกู่หฺรู่ยยามนี้จะมีคำถามผุดขึ้นมากมาย แต่ก็ต้อง ช่มความสงสัยไว้สุดกำลัง ไม่ถามอะไรออกไป ถึงอย่างไรก็เป็นการ เดิมพันยิ่งใหญ๋ นางจำต้องสังเกตท่าทีของอีกฝ่ายเงียบ ๆ ไปก่อน!

“ทำให้แม่นางต้องตื่นตูมไปก่อนแล้ว ข้าช่างไม่ได้ความจริง ๆ” คนผู้นั้นประสานมืออ่อนอมการระอย่างสุภาพ กิริยาท่วงท่าอ่อนน้อมนั้น ทำให้กู่หฺรู่ยคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่าเขาจะมีความเกี่ยวข้องกับมือมืดที่ คอยบงการทุกสิ่งด้วยอุบายโหดเหี้ยมอำมหิตคนนั้น

“เออละ มาคุยกันสบาย ๆ เถิด トラบใดที่มีเงิน ไม่ว่าโรคร้ายใด ข้าก็กล้ารักษาให้ทั้งสิ้น” กู่หฺรู่ยเอ่ยกลับหัวเราะด้วยน้ำเสียงและท่าทาง ของคนถ้อยเจ้าเล่ห์ที่ละโมบเป็นนิสัยออกมา ทำให้ชายผู้นั้นคิดว่า นางสนใจแค่เงินเท่านั้น

“แม่นางเป็นคนตรงไปตรงมาดี” ชายผู้นั้นเอ่ยปากชมกู่หฺรู่ย คำหนึ่ง “ข้าทราบดี เรื่องนี้ก็มีเพียงเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่สามารถ จัดการได้”

ฟังจากคำพูดและน้ำเสียงแล้ว แม่โบหน้าของกู่หฺรู่ยยังคงยิ้มว่า

แต่ในใจกลับระมัดระวังตัวอย่างดี นางเป็นหมอ การเชิญนางมา โดยปกติแล้วยอมเป็นการเชิญมาเพื่อตรวจโรค แต่ชายผู้นี้กลับใช้ คำพูดว่า ‘เรื่องนี้’ หรือเรื่องที่ว่านี้จะเกี่ยวข้องกับการตรวจโรคอย่างนั้น หรือ หากไม่เกี่ยวกัน เหตุใดถึงต้องลำบากลักพาตัวบิดานางมาทั้งนี้ ให้ยุ่งยากด้วย เขาทำไปเพื่ออะไรกัน

ก๊วยหุ่ยสัมผัสได้ว่าเรื่องนี้มีบางอย่างไม่ชอบมาพากลแฝงอยู่ ไม่ง่ายตายแน่

และแน่นอนว่า นางจะไม่เปิดปากคาดคั้นหาคำตอบว่าเขาเรียก นางมาเพื่อเหตุผลใดโดยเด็ดขาด

ชายผู้นี้เองก็คาดไม่ถึงว่านางจะสุขุมได้ถึงเพียงนี้ ได้แต่ยกเรื่อง เงินมาพูด “หากเรื่องนี้สำเร็จ ครั้งนี้จะไม่ใช้แค่เงินหนึ่งพันตำลึงแล้ว”

ก๊วยหุ่ยสนใจทันที ยึดคอขึ้นอย่างคล้อยตาม “เท่าไรหรือ”

“หนึ่ง...” ชายผู้นั้นชูนิ้วชี้ ไกวไปมา

“หนึ่งหมื่นตำลึง?” ก๊วยหุ่ยเบิกตากว้าง ตะลึงจนตาแทบถลน ออกจากเบ้า

แต่ชายผู้นั้นกลับส่ายหน้า “ไม่ถูก ลองทายใหม่สิ”

ดูเหมือนเขาจะชอบให้คนคาดเดาใจเขาเหลือเกิน

“ถ้าอย่างนั้น หนึ่งแสนตำลึงหรือ” ยามนี้ก๊วยหุ่ยหุบปากไม่ได้แล้ว ไม่ใช่เพราะดีใจ แต่เป็นเพราะตกใจต่างหาก

เรื่องที่สามสามารถใช้เงินหนึ่งแสนตำลึงมาวางได้โดยไม่เห็นท่าทาง กัลตกลุ้มเช่นนี้ ไม่มีทางใช่เรื่องเล็กน้อยเด็ดขาด!

ก๊วยหุ่ยตกใจจนหดตัวกลับทันที เกือบสำลักน้ำลายตัวเองตาย แล้ว

แท้จริงตัวนางมีค่าเท่าไรกันแน่! ถึงขั้นทำให้ชายผู้นี้ยอมทุ่มเท